

Helga Zepp-LaRouche til Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 48, den 3. maj 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er det 48. møde – jeg er næsten ved at miste overblikket over alle møderne, vi har haft så mange og gjort en masse fremragende arbejde. Jeg vil gerne takke alle, der har deltaget regelmæssigt i alt det arbejde, I har udført i løbet af de sidste 48 uger. Også velkommen til nye deltagere, som er med for første gang. Jeg ser en række nye personer, der har sluttet sig til os i dag. Vi har en diskussionsperiode, hvis du gerne vil præsentere dig selv og fortælle os, hvilken organisation du kommer fra, og hvilken type organisering du laver, vil vi hilse det hjerteligt velkommen. Tak igen, fordi I vil være med.

Mit navn er Anastasia Battle, og jeg er moderator i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed. Vi har en række mennesker, der skal tale i dag, herunder en meget vigtig udtalelse fra Dr. Awad, som er grundlægger af Nonviolence International og koordinator for Freedom Flotilla. Han havde desværre utroligt travlt, men har sendt os en besked til IPC i dag i betragtning af vigtigheden af alt det, der er foregået. Vi får også en rapport fra Coleen Rowley på stedet samt andre rapporter fra hele verden. Med det vil jeg inkludere dagsordenen i chatten om et øjeblik, men jeg vil gerne åbne op for Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til International Peace Coalition. Så værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først hilse på jer alle. Situationen er naturligvis ekstremt dramatisk. Jeg synes, det er meget vigtigt, at studerende på omkring 90 eller 100 universiteter i USA og nu også i stigende grad i Europa og andre byer rundt om i verden begynder at udtrykke deres absolutte uenighed med den politik, der fører til folkedrabet i Gaza. Det er klart, at hele verden ser det som et tegn på, at menneskeheden endnu ikke er gået tabt, især i det såkaldte kollektive Vesten, og jeg synes, at det mest rørende udtryk for det var beskeden fra børnene eller nogle af børnene fra Gaza, der udtrykte deres absolutte taknemmelighed for støtten fra de amerikanske studerende. Det er meget, meget vigtigt, men jeg vil gerne placere dette studenteroprør i den strategiske situation, for det er meget tydeligt, at menneskehedens skæbne kan blive afgjort i løbet af de næste par måneder, i perioden op til det amerikanske valg. Jeg tror, det er vigtigt for Den Internationale Fredskoalition, at vi altid holder øje med den strategiske situation, hvor Gaza netop er et element, og Ukraine og Stillehavet er andre elementer i dette opgør mellem NATO og Rusland og Kina, men implicit også den nye økonomiske orden og den Globale Majoritet, der er ved at opstå.

Mens de studerendes protester selvsagt er meget håbefulde, har det på den anden side også vist sig på den mest utrolige måde, da politiet blev indsat på forskellige universiteter, at ordet "demokrati" er blevet fuldstændig hult, og at det første forfatningstillæg og ytringsfriheden faktisk ikke længere eksisterer.

Desværre har Repræsentanternes Hus i USA netop vedtaget en lovgivning med stemmerne 320-91 med en ny definition af, hvad antisemitisme angiveligt er, hvilket er et klart forsøg på at undertrykke enhver form for ytringsfrihed. Lad mig give jer en britisk journalist, Jonathan Cooks, syn på sagen: Han har skrevet en artikel med titlen "Israels og USA's plan for Gaza stirrer os lige i ansigtet". I lyset af, hvad der er sket indtil nu, synes jeg, det er værd at overveje, hvad han siger.

Han siger, at Biden kun lader, som om han er hård ved Netanyahu, og at han ikke bør gribe ind i Rafah. Hvis Hamas nu efter Blinkens rejse til regionen går med til "aftalen" om at holde våbenhvile i seks uger for at udveksle nogle gidsler og fanger, bliver hungersnøden i mellemtiden værre, og flere palæstinensere dør. Hvis Hamas nægter, vil de blive beskyldt for at fortsætte den såkaldte krig, selv om man næppe kan tale om en krig i et besat område. Under alle omstændigheder ville Israel i så fald starte interventionen i Rafah, alle kvinder og børn ville få besked på at komme ud, men mændene og de resterende kvinder og børn ville blive behandlet som væbnede fjender. Rafah ville blive ødelagt, og hungersnøden ville blive værre. I mellemtiden tager det ICJ, Den Internationale Domstol, meget lang tid at komme med konklusioner, og det er under alle omstændigheder for sent for palæstinenserne. I mellemtiden, når Rafah er færdig, vil Israel rykke ind på Vestbredden, og der vil det hele gentage sig.

Det bør motivere os til at kræve en fuldstændig ændring: nemlig Oase-planen, som er det, vi hele tiden bør fremføre, indtil vi får den accepteret som en løsning.

Med hensyn til Ukraine vil jeg gerne citere fra en ny artikel af tidligere general Kujat, tidligere generalinspektør for det tyske Bundeswehr, som også her kommer med en meget nøgtern vurdering. Han gennemgår grundlæggende, hvordan krigen er gået, at modoffensiven er slået helt fejl, og at situationen bliver værre dag for dag. Ukrainerne har mistet evnen til enhver offensiv operation, og efter råd fra USA forsøger de bare at reducere tabene og få organiseret et strategisk forsvar. De er ekstremt sårbare i forhold til deres luftforsvar, deres mangel på ammunition og det meget store underskud af uddannede soldater. Selv den seneste lovgivning om, at ukrainske mænd ikke længere kan få pas til at rejse til udlandet, er et åbenlyst forsøg på at få alle de mange mænd, der har forladt landet, tilbage. Men det, man skal fokusere på, er, at en nylig meningsmåling i Ukraine gør det helt

klart, at langt størstedelen af befolkningen ønsker at afslutte krigen, at de ønsker en fredsforhandling; og i mellemtiden forsøger Ukraine at kompensere for tabet af soldater på slagmarken ved at ramme mål dybt inde i Rusland i form af infrastruktur og energi. Rusland modarbejder det ved at ødelægge ukrainsk infrastruktur og energisystemer. Og dybest set er Ukraines mål om at genoprette landet inden for grænserne af 1991 ikke realistisk. Dette er blevet anerkendt i USA, men i betragtning af, at dette nu er et emne i den amerikanske valgkamp, med det perspektiv, at Trump kan blive genvalgt som præsident, at den eneste måde er at forhandle hurtigt. Det erkendte den daværende amerikanske chef for generalstaben, general Milley, allerede i november 2022. Men da Vestens mål var at svække Rusland permanent, militært, økonomisk og politisk, fortsætter den forkerte politik på trods af massive fejlvurderinger. CFR-magasinet {Foreign Affairs} anerkender det, og de har lige haft en artikel om, at de samtaler, der kunne have afsluttet krigen i Ukraine – med henvisning til forhandlingerne i marts-april 2022.

Så Kiev er i en situation, hvor spørgsmålet er, hvad der vil ske nu. Stoltenberg fra NATO har foreslået, at de 61 milliarder dollars fra USA skal suppleres med 100 milliarder dollars fra NATO over fem år, hvor NATO ville erstatte Ramstein-gruppen med hensyn til at forhandle om hele operationen. Men hvad ville det gøre? De 61 mia. dollars, som USA har sendt, har nemlig næsten ingen effekt på den militære situation, fordi 33,2 mia. dollars allerede er til våben, som allerede er produceret og leveret. Yderligere 13,8 milliarder dollars er allerede produceret og bliver nu leveret, hvilket kun efterlader 10 milliarder dollars til nye våben. Så det er meget tydeligt, at de 61 milliarder dollars kun er tænkt som en bro for Biden-administrationen for at nå frem til november, for at købe tid. Men det har russerne også bemærket, for som Merkel, Poroshenko og Hollande har indrømmet, var Minsk II-aftalerne kun til for at købe tid og for at snyde russerne; på samme måde som da forhandlingerne i april 2022 fandt sted i

Istanbul, og begge sider – Rusland og Ukraine – var klar til at forhandle, meddelte NATO Rusland, at hvis I trækker jeres tropper tilbage fra Kiev, så kan vi få en aftale i stand. Men i mellemtiden overtalte Boris Johnson Zelenskyy til at fortsætte krigen, så russerne blev snydt for anden gang. Og de vil helt sikkert ikke blive snydt en tredje gang.

På grund af USA's tilslutning til den såkaldte "21st Century Peace through Strength Act" er der allerede forslag i gang om at bruge 5 milliarder dollars af de konfiskerede russiske aktiver, som befinder sig i amerikanske banker, og sende dem til Ukraine til våben og andre forsyninger. Da Europa har 260 mia. dollars af de 300 mia. dollars, er det meningen, at hvis USA sætter disse 5 mia. dollars ind i den britiske forsvarsfond, og overførslen finder sted, skal det danne præcedens for, at Europa sender de øvrige 260 mia. dollars. Som gengældelse vil Rusland konfiskere det samme beløb af europæiske og amerikanske aktiver, og så eskalerer det hele.

Men det vigtigste sideaspekt er, at alt dette bliver observeret af det Globale Syd, som vil komme til den konklusion, at deres aktiver ikke længere er sikre i dollarsystemet. Hvis der bliver gjort en indsats for dette, i lyset af at der er dette store BRIKS-møde i oktober i Rusland i år, hvor man allerede har BRIKS 10, og man har de 40 lande, der også har ansøgt om at blive BRIKS-medlemmer, er det sandsynligt, at reaktionen på en sådan konfiskation vil være et afgørende skridt til at erstatte det amerikanske SWIFT-system med en alternativ global finansiell ramme.

Det skal alt sammen ske, eller vil ske på den ene eller anden måde, fra nu af og frem til november. Hvis hele denne udvikling får det vestlige finanssystem, som allerede er i en tilstand af akut bankerot, til at bryde sammen, kan det betyde en absolut strategisk krise lige før det amerikanske valg. Det er derfor, jeg mener, at alt er på spil, og derfor faren for, at dette er den vigtigste og farligste periode i historien nogensinde, og behovet for at skabe en ændring i den

overordnede politik. Selvfølgelig skal vi stoppe folkekrigen i Gaza; vi skal have den humanitære hjælp dertil; vi skal have en våbenhvile; vi skal have en tostatsløsning; vi skal have en samlet mellemøstkonference, hvor Oase-planen kommer på bordet. Men jeg tror, at hvis vi ikke løser denne overordnede geopolitiske konfrontation, som kommer i form af det, der sker i Gaza, men som også involverer Ukraine og nu det globale NATO, så tror jeg, at vi er nødt til at gøre det, jeg har sagt lige fra begyndelsen, efter at denne særlige militære operation startede: Vi er nødt til at ændre paradigme; vi er nødt til at erstatte geopolitik med ideen om samarbejde i stedet for konfrontation; og vi er nødt til hurtigst muligt at få en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på kloden. For hvis man ser på alle disse forskellige kriseområder, er de for langt væk, og de er alle en del af et strategisk billede, som skal afhjælpes i sin helhed, ellers er der risiko for fuldstændigt kaos. Det var det, jeg ville fortælle jer.

Bemærkninger under diskussionen

Jeg vil gerne sige tillykke til Coleen [Rowley] og dr. Awad for deres mod, og at vi virkelig er fast besluttet på at støtte deres operation på enhver måde, vi kan, ved at sprede nyheden om den og sørge for, at verden ved, hvad de gør.

Som svar til Cliff tror jeg, at det desværre er meget sandt, for samspillet mellem det religiøse højre, som opfordrer til Amalek i Gaza, og samarbejdet med Christian Scientists i USA er en meget uheldig dynamik, som kan føre til Tredje Verdenskrig. For hvis du har en ideologi, der tror, at du er det udvalgte folk, og at hvis der kommer et ragnarok, så er det dig, der vil sejre, enhver form for sådan tænkning – og desværre havde vi i Tyskland noget, ikke det samme, men noget lignende med hensyn til at tro, at man er de udvalgte, og derfor bliver jeg altid ekstremt bekymret, når nogen tror, at de er bedre end andre, fordi det i sidste ende fører til den

slags konsekvenser.

Jeg synes, at det, vi har hørt fra Cliff, gør det endnu mere klart og understreger, hvad jeg har sagt lige fra begyndelsen, nemlig at selve begrebet geopolitik er noget, vi er nødt til at overvinde. For så længe man tænker i termer som Palmerston, der var mester i manipulation, hele Great Game-politikken i Mellemøsten, Sykes-Picot, ideen om, at man trækker grænserne op, så man kan manipulere enhver fremtidig konflikt: Enhver sådan tankegang, som kommer fra dette giftkøkken, skal overvindes. Og vi er nødt til at erstatte den med principper, som først og fremmest starter med ideen om, at den menneskelige art er begavet med fornuft; at den fornuft er noget gennemsigtigt. Man kan lære om den, man kan finde ud af sandheden, og at vi er nødt til at fremkalde denne guddommelige billedlignende karakter hos mennesker i forhold til Skaberen. Det er en økumenisk idé, som findes i alle store religioner og endda i nogle af de andre filosofier, buddhismen, hinduismen – alle har denne idé om menneskets hellighed. Vi er nødt til at forholde os til hinanden på det niveau.

Jeg tror, at det vigtigste er at hæve den nuværende diskussion til, hvad menneskeheden er? Hvorfor er vi her? Hvad er formålet med menneskeheden i universet som helhed? Jeg har allerede nævnt, det er mere end et år siden, ideen om Nicholas af Cusa og dialogen mellem de store religioner – De Pace Fidei – det er det, vi bør tale om, hvis vi taler om religion. Og ellers mener jeg, at vi er nødt til at gå i retning af at adressere menneskers eksistentielle behov, hvilket inkluderer at spise, mad, vand, overvinde fattigdom, et sundhedssystem, uddannelse: Det er de materielle betingelser, som gør det muligt for mennesker at udfolde det potentiale, som Skaberen har givet dem. Derfor handler Gaza-projektet ikke kun om disse materielle ting, men det er en ægte fredsplan, fordi den tager fat på det i mennesker, som gør os til mennesker. Intet dyr vil nogensinde komme på sådan en idé. Æslerne og aberne kan

godt lide god mad, men de producerer den ikke. Men mennesker kan skabe rigeligt til alle deres medmennesker. Jeg tror, vi er nødt til at flytte diskussionen og øge antallet af rationelle mennesker. For jeg tror, at det er menneskehedens endelige test, om vi kan komme ud af en eksistentiel krise som denne ved at tage det mentale spring til at tænke på et højere niveau.

Afsluttende bemærkninger

Jeg synes, at det, Jack lige har foreslået, er meget værdifulde forslag, og jeg er helt enig i dem. Men jeg vil med eftertryk sige, at det, IPC siger, også er meget konkret. Det lyder måske lidt sværere, men Oase-planen er efter min mening den eneste måde, hvorpå man på kort sigt kan afbryde denne dynamik. Da vi afholdt Oase-plan-konferencen den 13. april for ca. tre uger siden, havde vi flere palæstinensiske ambassadører og diplomater fra flere lande til stede. Fire af dem støttede Oase-planen, og den 8. maj holder vi en opfølgingskonference i København, igen med flere ambassadører fra regionen, men også fra andre lande. Vi planlægger at holde dette som en mobilisering. Det er meget tydeligt, at de mennesker, der er i Gaza, eller som befinder sig i den umiddelbare situation, har en tendens til at sige: "Vi kan godt lide jeres plan, men først må vi stoppe folkemordet. Først skal vi have den humanitære hjælp" – alt det er sandt. Men hele idéen med Oase-planen er at give alle i regionen en vision for, hvordan man kommer ud af denne situation, hvordan man bryder cirklen af vold og terrorisme ved at give en smuk vision for en fælles fremtid for hele regionen, fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfregionen.

Vi taler nu med mange enkeltpersoner, institutioner, firmaer, ingeniørfirmaer, universiteter og institutter: For den eneste måde, vi kan gøre os håb om at få gennemført Oase-planen på, er ved at få et kor af stemmer, som i sidste ende vil påvirke nogle af regionens regeringer til at sætte den på dagsordenen. Så Oasis-planen er ikke bare et stykke papir, som man læser én

gang, og så er det slut, men det er en kampagne! Jeg beder jer faktisk alle om at tage det materiale, vi har på vores hjemmeside, nemlig den 14 minutter lange indledende video af Jason Ross; så har vi de 7 timers Oaseplan-konference, og vi har lavet en kort version på ca. 1,5 time og endda en kortere version på ca. 8 minutter. Så du kan tage alle disse videoer og sende dem rundt; lægge dem ud på de sociale medier, kontakte institutioner, som du mener har noget med vand eller afsaltning at gøre, eller diplomatiske kontakter. Og vær med til at skabe momentum for realiseringen af Oasis-planen. Jeg synes, det er meget vigtigt. Hvis alle på denne konference hjælper med at gøre det, kan vi gøre det til et stærkt apparat og en maskine, der kæmper for dette. Det samme gælder for den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor det naturligvis er noget for intellektuelle, universiteter, tænketanke og naturligvis lande. Men for at få gang i diskussionen, som vi havde med de nicaraguanske professorer for et par måneder siden, vil den nok blive mest accepteret af intellektuelle, akademikere, diplomater og den slags mennesker, som ikke er involveret i den umiddelbare kamp på daglig basis, men som har tid og fritid til at tænke og til at hjælpe med at lægge planer for, hvordan vi kommer ud af denne situation.

Jeg synes, at ideen om at finde løsninger er virkelig vigtig. Man skal naturligvis gøre alle de andre ting, men i sidste ende skal vi overvinde dette, og jeg tror, at den eneste måde at overvinde det på er ved at sætte disse ideer i hovedet på mange mennesker, som indser, at hvis vi ikke ændrer paradigmet, er det hele måske ikke nok, for på grund af tidsplanen med det amerikanske valg, sammenbruddet i det finansielle system, reaktionen og modreaktionerne fra det Globale Syd på det, de opfatter som et forsøg på at underkue dem og fortsætte kolonialismen. Vi befinder os i en tidsplan, som ikke er endeløs. Hvis man ser tilbage i historien, kan man altid identificere, hvornår det var for sent at stoppe Første Verdenskrig, hvornår det var for sent at stoppe Anden

Verdenskrig, og hvorfor man ikke ved præcis, hvornår man lever hver dag i historien, fordi der er så meget information, man ikke kender. En historiker kan altid se tilbage og sige: "Åh, der var denne diplomatiske handling, der var denne indgriben fra efterretningstjenesten", der var dette og hint, og det var på det tidspunkt, det var for sent. Så med tilbagevirkende kraft kan man identificere det øjeblik i historien, hvor det var for sent.

Men vi kan med sikkerhed sige, at vi befinder os i en periode, hvor mulighederne for at redde menneskeheden fra afgrunden bliver mindre og mindre, og beslutningspunktet er virkelig meget, meget tæt på. Så det er derfor, jeg beder dig om – det kræver en lille indsats at tænke det hele igennem – men vi har brug for det nye paradigme, vi har brug for den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur; og som en konkret regional komponent af det, har vi brug for realiseringen af Oase-planen. Så vær venlig at hjælpe med at få det på plads såvel som de andre ting, Jack foreslog.

Ser børn i Gaza USA som et frihedens tempel og et håbets fyrtårn?

Her ved dagens slutning er USA's præsident Joe Biden og republikanerne i Repræsentanternes Hus, anført af husets formand, Mike Johnson, låst fast i en grim omfavelse, hvor de ikke tilbyder de amerikanske vælgere andet end den dårlige vittighed med at knuse demokratiet for at stoppe angiveligt voldelige, antisemitiske demonstranter. Alligevel er dette, hvad der følger med sidste uges beslutning om at smide

yderligere 95 milliarder dollars i militært isenkram i gryden, med en statsgæld på 34 billioner dollars, der hurtigt er på vej mod problemer, og med en militarisering af økonomien og den politiske meningsdannelse.

I sidste uge startede Johnson det bizarre komediespil ved at rejse op til Columbia University i New York for at optræde foran studerende, provokere dem og sørge for sociale medier og fotos til nedværdigelse af befolkningen. I dag talte Biden til amerikanerne og prædikede om at beskytte fredelige demonstrationer, men være nødt til at stoppe de voldelige – selv om den eneste vold er kommet fra demonstranternes modstandere. Mens han talte, var lejren ved UCLA, som netop var blevet overfaldet af bøller, ved at blive lukket ned af politiet – det samme politi, som dagen før ikke havde stoppet overfaldene, mens de fandt sted, og som ikke engang havde forsøgt at anholde nogen af overfaldsmændene.

Alligevel truer demonstranternes handlinger, mest synligt på dusinvis af amerikanske universiteter, med at få amerikanske borgere til endelig at spørge: Hvorfor fører vi krig? Hvorfor skrumper fremtidsudsigterne for mine børn? Hvad sker der, hvis dollaren kollapser? Hvorfor fører Kina ikke krig, men kommer os i forkøbet med projekter inden for den fysiske økonomi?

Uanset om nogen bestemt demonstrant var nået langt ned ad den vej i sine egne tanker indtil nu, blot det at rejse sig og sige “nej” til masse mord genindfører det længe udskældte og forsømte moralbegreb i landets offentlige debat. Noget gik tabt, da Dr. King blev myrdet i 1968, og anti-krigsbevægelsen gik i opløsning. At stå op, og så blive stående, udgør en trussel om et udbrud af offentlig fornuft.

I går holdt palæstinensiske læger, sygeplejersker, sundhedspersonale og børn en pause, efter alt det de har været udsat for, og sendte en besked til de protesterende amerikanske studerende, hvor de takkede dem for blot at anerkende, at de er mennesker, og at de har lidt. CNN citerede

Dr. Saad Abu Sharban for at sige, at han var "overlykkelig" over billederne af demonstranter i andre lande. Han sagde, at det betød, "at der rundt om i verden er mennesker, som ved hvad der sker her i Gazastriben lige nu." Børn talte til kameraet og takkede personligt de studerende på Columbia og andre amerikanske skoler. En af mødrene, Nadia Al-Dibs, sagde til CNN: "Arabiske befolkninger har været ligeglade med os, mens studerende på amerikanske universiteter har følt med os, har følt det blod, der flyder fra os, vores bygninger, der bliver ramt, og vores børn, hvis liv bliver ødelagt ... tusind tak til dem."

At en undertrykt befolkning får et glimt af amerikanere, der rent faktisk handler ud fra en moralsk impuls, antyder både, hvor smerteligt længe USA har vandret i ørkenen, og hvordan det svage lys fra USA som "frihedens tempel og håbets fyrtårn" for verden måske alligevel kan vækkes til live.

Den mest direkte måde at puste til de svage flammer på er at forankre sådanne håb i det, der altid har været grundlaget for jøder og muslimer, overlevende fra nazismen og Nakba, til at erobre ørkenen, **LaRouches "Oase-Plan"** – masser af ferskvand til vandingsprojekter, der kan gøre ørkenen grøn, masser af uddannelse og jobs til israelere og palæstinensere – samt hele regionens arabiske befolkning – så de kan forsørge deres familier uden at begære deres naboers land. Et så stort potentiale, at selv nogle vestlige banker kan blive reddet fra deres fremskredne spekulationssygdom.

Men demonstranterne har brug for "Oase-planen" for at overløste provokatørerne; dem der vil forsøge at forvandle frustration til vold. Amerikanerne har brug for den for at undgå at blive til rivaliserende bander, der skændes om, hvem der bedst kan foregive at forsvare jøderne mod alle de ikke-angreb. Politikerne har desperat brug for det, da de presses mere og mere til at forsvare en politistat, fordi den økonomiske kræft bliver ved med at kræve det.

Og hvis palæstinensiske børn, som har en dag, hvor de ser amerikanere forsvare et moralsk princip, bidrager til at hjælpe amerikanerne med at genvinde deres identitet, vil det være et resultat af kræfter, som er mere i kontakt med virkeligheden end noget, Joe Biden-Mike Johnson-showet vil fremvise.

Foto: © UNICEF/UNI539219/ZAGOUT

Amerikanske studenterprotester mod folkedrab breder sig i ind- og udland

EIRNS 1. maj. På trods af over 1.600 anholdelser, snesevis og måske hundredvis af suspenderinger og bortvisninger af studerende fra universiteter og en række tilfælde af opflammende politivold – som på Emory University og nu Washington University i St. Louis – fortsætter og udvides protesterne på amerikanske universitetscampusser mod det uophørlige folkedrab i Gaza. De er moralens stemme i en verden på kanten af atomkrig.

Det transatlantiske etablissemments forsøg på at undertrykke disse stemmer vil kun øge polariseringen og faren for krig, advarede Helga Zepp-LaRouche i sit ugentlige Dialogue-webcast den 1. maj. "Bestræbelserne på at opretholde magtstrukturen i den unipolære verden ved at fremme krigen i Ukraine, krigen i Mellemøsten, ved at forsøge at udvide det Globale NATO – alt dette er bestræbelser på at opretholde og faktisk udvide den eksisterende orden – vil ikke lykkes", understregede Zepp-

LaRouche. "Der er ingen chance i dette univers for bestræbelserne på at vende tilbage til en status quo, hvor USA er verdenspolitiet, og de europæiske allierede bare er underdanige slaver, en verden, der drives af Vestens formodede og indbildte moralske overlegenhed – det er helt udelukket!"

Lederne i det Globale Syd holder øje, sagde Zepp-LaRouche, for at se, om Vesten har mistet al moral, eller om der stadig er håb om et skift væk fra den unipolære verdensorden med økonomisk kollaps og geopolitiske krige. De holder øje med, om "der er nogle mennesker i det såkaldte etablissement, som har modet til at støtte de studerende, som nogle har gjort, men der er brug for flere."

Der er hårdt brug for flere stemmer som den ungarske udenrigsminister Peter Szijjartos, der i går udtalte, at "det vestlige krigsgalskab har fået en ny dimension og er vokset til et atomkrigsgalskab." Med tanke på Ukraine tilføjede han: "Der må indgås en våbenhvile så hurtigt som muligt, og de stridende parter skal sætte sig til forhandlingsbordet."

Det samme gælder for Sydvestasien. Folkemordet i Gaza må stoppe; der skal etableres en øjeblikkelig våbenhvile sammen med øjeblikkelig humanitær hjælp i meget store mængder. Og der bør indkaldes til en international konference for at etablere en varig politisk to-statsløsning på Israel-Palæstina-krisen, hvilket kun kan ske i forbindelse med den slags gensidigt fordelagtige økonomiske udviklingsprojekter, som Lyndon LaRouche beskrev i sin Oase-plan for regionen.

Vent ikke på, at der kommer et svar fra det amerikanske præsidentvalg – det gør der ikke. Som LaRouches uafhængige senatorkandidat fra New York, Diane Sare, har sagt ligeud, er der ingen kandidater, som er kompetente til at bestride det embede. For eksempel var Donald Trumps sms-besked om studentermobiliseringen: "STOP PROTESTERNE NU!!!" Og Joe Bidens forsøg på at vinde de forsvindende ungdomsstemmer tilbage til sin kampagne er ikke at stoppe myrderierne i Gaza

– hvilket sker takket være amerikanske våben, amerikanske penge og amerikansk politisk dækning af Netanyahu – men i stedet at tilbyde unge amerikanere legaliseret hash! “Kan de ikke lide krigene? Lad dem ryge stoffer”, er Bidens budskab.

Det etablerede samfund ønsker, at de unge bliver bedøvet i en ny opiumskrig i stedet for at deltage i den politiske beslutningsproces som tænkende, moralske mennesker.

Zepp-LaRouche opfordrede lytterne til at gå sammen med Schiller Instituttet om at organisere en ny topstyret international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal erstatte det nuværende bankerotte system. Hun hævdede, at “de studerendes omvæltning, især i USA, men også i flere europæiske lande, er en håbefuldst forandring, fordi det er et udtryk for, at der er et betydeligt udsnit af befolkningen, som går i brechen for det, der er rigtigt.”

Foto: CC/eibad diraniun

Vil studenterprotester gøre en ende på det militærindustrielle kompleks? Webcast med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 1. maj 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Dette er onsdag den 1. maj 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende spørgsmål eller kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org.

Helga, vi er vidne til et voksende oprør på universitetscampusser i hele USA, hvor studerende udtrykker deres modstand mod Biden-regeringens og Kongressens politik om at finansiere det israelske angreb på Gaza, som indtil videre har dræbt mere end 34.000 mennesker. En meningsmåling fra CNN forleden viste, at mere end 80 % af de unge mellem 18 og 34 år er imod Bidens politik om at støtte Netanyahu. Alligevel er der i kongressen og fra ledende skikkelser, herunder Biden selv, opfordringer til at "lukke munden på oppositionen", som kommer til udtryk i disse demonstrationer på universiteterne.

Vores første spørgsmål lød: "Hvad er dine tanker om det, der sker på universiteterne? Og kan det gøre en forskel?"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det, vi oplever, er, at den yngre generation, studerende, men også andre, tydeligvis ikke er købt af et korrupt etablissement, og de har bevaret deres absolutte fornemmelse for, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. Og jeg tror, det vil være ekstremt vigtigt, at der er nogle mennesker i det såkaldte ""etablissement"", som har modet til at gøre det samme og støtte de studerende, som nogle har gjort. Men der er brug for flere. For vi befinder os i en strategisk situation, hvor bestræbelserne på at opretholde den unipolære verdens magtstruktur ved at fremme krigen i Ukraine, ved at fremme krig i Mellemøsten og ved at forsøge at udvide det Globale NATO er tydelige: Alt dette er forsøg på at opretholde og udvide den eksisterende orden, og det vil ikke lykkes. Der er ingen måde i dette univers, hvorpå bestræbelserne på at vende tilbage til en status quo, hvor USA er verdens politimand, og de europæiske allierede bare er underdanige slaver, og at verden kan styres af en antaget og

indbildt moralsk overlegenhed i Vesten. Jeg tror, det er helt ude.

Og nu er det store spørgsmål, at politiets forsøg på at undertrykke de studerende, ved at true med at suspendere dem fra deres uddannelse, ved at bortvise dem fra selv deres sovesale, så de ikke kan vende tilbage til deres soveværelse, sker under pres fra hedgefonde og virksomheder, der truer med at afskære universiteterne fra finansiering, og naturligvis fra nogle elementer i Kongressen. Det vil ikke lykkes. Det vil øge polariseringen. Det vil gøre det endnu sværere at finde en diplomatisk løsning, at finde en måde at løse dette på en fredelig måde. Og jeg tror faktisk, at det øger faren for en absolut polarisering. For hvis man ser på de sociale mediers tid, kan man ikke længere kontrollere medierne, som man kunne for et par år siden. Så de studerende og de unge og alle mennesker i det Globale Syd ser, hvad der sker i USA, og de ser, hvad den tyske holdning er, og så drager de deres egne konklusioner og kommer til den konklusion, at regeringerne i det såkaldte Globale Vesten er håbløst fortabte, de har mistet deres moral. Og hvis du f.eks. ser på nogle billeder, hvor den tyske ambassadør på Vestbredden og ambassadøren i Pakistan blev hidset op og buhet ud af studerende, som fordømte Tyskland for dets støtte til den amerikansk-israelske politik.

Så jeg kan kun håbe, at der vil være fornuftige amerikanere, amerikanere som de forskellige medlemmer af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS), der er mange grupper, der kæmper for en fredelig løsning som Pax Christi, og mange andre grupper, der støtter en anden løsning – jeg håber, at det vil påvirke den offentlige debat i USA og andre steder på en sådan måde, at flere mennesker lægger pres på Israel for at stoppe dette, for det er ikke til at stoppe! Blinken, som løber rundt i regionen lige nu, lader, som om han insisterer på, at dette er den store chance for Hamas til at gå med til et kompromis, mens Netanyahu mødes med sine kabinetsmedlemmer, som fortæller dem, at det ikke er muligt.

Og så siger Netanyahu, at offensiven i Rafah vil finde sted, uanset hvilken aftale der måtte blive indgået med Hamas. Så det hele ser ud til, at rædselsforestillingen fortsætter. Og siden du nævnte 34.000 døde, har de lige fundet ud af, at mindst 10.000 andre er begravet under murbrokkerne i de forskellige ødelagte huse i Gaza.

Så det er en ufattelig situation, og jo flere mennesker, der rejser sig og støtter de studerende, jo bedre er det, og jeg kan kun opfordre folk til at gøre netop det.

SCHLANGER: Vi har nogle spørgsmål, som viser præcis, hvad du siger om polariseringen og reaktionen internationalt. Lad mig starte med et, som jeg modtog fra en kontakt i Cameroun, som sagde: "Vi har set videoer af New Yorks politi, der stormer Hamilton Hall på Columbia University, smadrer vinduer for at komme ind og arresterer mere end 100. Mine kolleger og jeg vil gerne spørge præsident Biden og alle dem, der opfordrer til at lukke munden på de studerende: "Hvor er det demokrati, I altid råber op om?"

ZEPP-LAROUICHE: [griner] Jeg synes, det viser sit sande ansigt! Du ved, demokrati, selvom det måske er et godt koncept, og det var det helt sikkert i det gamle Grækenland, selvom sofisterne allerede dengang begyndte at give det et dårligt ry, men i virkeligheden er demokratiet forsvundet trin for trin i lang tid, og vi befinder os ikke i en regelbaseret orden, men i regeringer i det såkaldte kollektive Vesten, som bøjer reglerne, som de finder det nødvendigt.

Det er det, jeg prøver at sige: at der bør være voksne mennesker, og de kan være meget unge – man kan være voksen i en meget ung alder – men der bør være mennesker, der erkender, at hvis man har en så hård linje, at man bruger ordensmagten mod demonstrerende studerende, som ikke har været voldelige – det er et faktum – så ødelægger man demokratiets ry, ryet om, at der er noget, der hedder retsstatsprincippet og menneskerettigheder. Og jeg tror, det er en potentielt

uoprettelig skade, som kun kan føre til et blodbad eller en revolution; det fører ikke til fredelige forhandlinger. Og jeg tror, at diplomati, ikke-vold og en dialog for at finde en fornuftig løsning mere end nogensinde før er tidens krav.

For den anden dimension af det hele er, at krigshysteriet stiger over hele kloden, især hvis man ser på de forskellige udstationeringer omkring NATO, at det absolut er på tide at træde et skridt tilbage og tænke sig godt om, for hvis man optrapper, optrapper, optrapper, ender man i Tredje Verdenskrig, og jeg tror, det er en dimension af konflikten, så hvis demokratiet kommer i miskredit i hele verdens øjne, som det gør lige nu, har det strategiske implikationer.

SCHLANGER: Med hensyn til spørgsmålet om, hvad der sker på universiteterne, var der en rapport på Fox News om, at der i går aftes var en moddemonstration på UCLA i Los Angeles, og en af de studerende fortalte Fox News, at moddemonstranterne ikke var studerende, men ønskede at skabe et påskud for at tiltrække politiet. Nu har vi et spørgsmål fra Arnold i Michigan, som spørger: "Hvilke operationer er blevet sat i værk for at få demonstrationerne til at blive grimme og endda voldelige?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har ikke detaljer om, hvad der skete i L.A., men hvis man ser på konflikthistorien, ikke kun i USA, men også internationalt, så har operationer under falsk flag, provokationer, modbander, bander/modbander været imperiernes repertoire for at bevare kontrollen. Så jeg tror, at det kræver, at alle er meget opmærksomme, og at der er et absolut krav om ikke at afvige fra ikke-vold.

I Tyskland cirkulerer der nu en video, hvor journalisten fra den anden tv-kanal blev taget i at blande sig i en fredelig demonstration af landmænd for nogle uger siden, da de demonstrerede mod regeringens og EU's foranstaltninger, og de var ganske fredelige og fortsatte med deres demonstration: Pludselig kommer der en fyr ind fra sidelinjen med en plakat,

hvor der står "Flere våben til Ukraine", måske Taurus eller noget i den stil. Og pludselig vendte tv-hold deres kameraer mod denne fyr fra en sådan vinkel, at det så ud, som om han var en del af landmændenes demonstration. Så var der nogle landmænd i nærheden, der genkendte svindelnummeret og påpegede, at denne fyr ikke tilhørte dem. Og så kunne man se på videoen, hvordan tv-holdet omhyggeligt dirigerede denne fyr bag en linje, hvor han var beskyttet mod den vrede, der blev udtrykt over for ham.

Dette er et tydeligt eksempel på, hvordan man forsøger at få provokatører ind i en fredelig demonstration. Og jeg tror, at denne taktik er veldokumenteret, og det ville nok være nyttigt for folk at samle en historie om sådanne provokationer internationalt, hvor fredelige demonstrationer pludselig blev voldelige, fordi der var en eller anden agent provocateur eller en anden provokation. Og det ville være ret nyttigt at cirkulere disse historiske eksempler – der er tonsvis af dem – for at vaccinere folk mod sådanne provokationer.

SCHLANGER: Helga, der var en hændelse mandag aften, hvor Israels finansminister Bezalel Smotrich opfordrede til "total udslettelse" af byer i Gaza, herunder Rafah, med henvisning til en bibelsk passage om Amalek, om udslettelsen af Amaleks folk, at angrebet ikke efterlod en eneste mand eller kvinde i live. Der kom et spørgsmål fra Texas, hvor personen skriver: "Denne erklæring er i strid med de midlertidige foranstaltninger, som Den Internationale Domstol har udstedt. Vil de handle, før flere mennesker dør?" Lad mig lige tilføje, at den israelske avis Haaretz i dag bragte en leder, hvor Smotrich blev opfordret til at blive fjernet fra regeringen på grund af sine gentagne opfordringer til folkemord.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, jeg synes, det er meget klart, og hvis Den Internationale Domstol – jeg ved ikke, hvad procedurerne er – om de kan reagere på stedet på egen hånd, eller om de har brug for, at en regering som den sydafrikanske eller den nicaraguanske kræver handling, men jeg synes, det er så

absolut, 100 % indlysende, at der ikke er plads til tvivl. Henvisningen til Amalek er bevist, og det er blevet dokumenteret før.

Jeg synes, at det internationale samfund virkelig bør gøre dette til et problem, for det er meget tydeligt, at Netanyahu forsøger at forlænge krigen, for hvis der var nyvalg, ville han være ude, og så kunne han få juridiske problemer. Så jeg tror helt sikkert, at det er en situation, som kræver en hurtig, hurtig indgriben udefra. Og Netanyahu sagde, at uanset hvad, disse såkaldte forhandlinger med Hamas lige nu – jeg tror, de finder sted i Egypten, i Cairo lige nu – at uanset hvad, så vil han foretage angrebet på Rafah.

Og alle planerne, den latterlige adfærd, at nogle regeringer kaster mad og anden humanitær hjælp fra fly ind i Palæstina, og i mange tilfælde endda dræber folk, fordi de bliver ramt ved et uheld, eller fordi de er så desperate efter at få lidt mad. Og samtidig er der flere våbenleverancer til Israel for at fortsætte drabene! Det skal helt klart stoppe, og jeg tror, at det internationale krav er meget klart, at det kun kan komme udefra. Men det er ikke lykkedes, for USA støtter Israel, det er helt klart.

SCHLANGER: Du har tidligere nævnt de igangværende NATO-militærøvelser og krigsprovokationer fra Vesten. Vi har et spørgsmål fra Irland, hvor personen skriver: "Der synes ikke at være nogen forsigtighed i NATO-regeringerne med hensyn til det sprog, de bruger om krig med Rusland. Det russiske svar har for det meste været afmålt. Men er de, der taler om krig, ikke bekymrede for, at snak om at være 'krigsklar' og sende tropper kan være en provokation for meget?"

ZEPP-LAROUCHE: Det tror jeg tydeligvis ikke, for ellers ville de ikke være så uansvarlige, når de taler om alt det her. Jeg mener, når man hører nogle af disse politikere, er jeg helt overbevist om, at de har en skolerevy i hovedet, for hvordan kan man tale om atomkrig – den ungarske udenrigsminister Peter

Szijjarto har lige været i Dushanbe, hvor han kom med en helt klar advarsel om, at alt dette hysteri om krig mod Rusland og brug af atomvåben skaber en sådan hype, at det kan føre til det på meget kort sigt! Eller se på NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, som lige har sagt, at man bør sikre, at våbenleverancerne til Ukraine er garanteret, uanset hvad de forskellige NATO-landes indenrigspolitik bliver, for det kan naturligvis ændre sig ved valg og så videre. Så han foreslog, at NATO skulle overtage koordineringen af våbenleverancerne til Ukraine, og han talte om fem år. Jeg mener, har du nogensinde tænkt på, at demokrati måske stadig er et problem? Det var det, den tyske udenrigsminister Baerbock sagde – hun sagde: "Jeg vil sørge for, at der bliver leveret våben til Ukraine, uanset hvad mine vælgere mener derhjemme." Jeg mener, er vi et demokrati? Åbenbart ikke!

Jeg synes, det er virkelig vigtigt, at vi begynder at indsamle den slags udtalelser, for det vil stå klart for selv den mest ureflekterede person, at vi er ved at miste demokratiet. Så jeg kan kun sige, at vi har brug for en meget stærkere fredsbevægelse, jeg tror, vi har brug for, at mange flere mennesker engagerer sig i Schiller Instituttets og Den Internationale Fredskoalitions indsats ved at forsøge at lægge løsninger på bordet, som ændrer geometrien. For hvis den slags snak får lov til at fortsætte – eller bare tag en anden ting, der lige er blevet rapporteret: På U.S. War College var der netop mellem U.S. Stratcom og andre enheder krigsspil, som øvede en krig på flere niveauer og med forskellige facetter, der involverede flere atommagter, naturligvis Rusland, Kina, muligvis Iran, muligvis Nordkorea. Men at have krigsspil, som gennemgår en flerstrengt plan for sådanne krige. Man kan sige: "Okay, det er bare et krigsspil", men krigsspil er en forberedelse til noget, der meget hurtigt kan blive til virkelighed.

Faren for eskalering af krigsmagere, mener jeg, kan man se på den tyske politiker Marie-Agnes Strack-Zimmermann, der er

formand for Forbundsdays forsvarsudvalg, og som var det liberale partis (FDP) spidskandidat til EU-Parlamentet i juni, og nu har en domstol i Düsseldorf besluttet, at det er legitimt at sige, at hun er en krigsmager, for det er hun. Ville du stemme på en krigsophidser? Det er klart, at vi er nødt til at få folk til virkelig at – når man er afskåret fra konsekvenserne af sine handlinger, når man er afskåret fra virkeligheden, så er man klinisk sindssyg, og jeg tror, at det er en diskussion, der er hårdt brug for. Og jo flere, der deltager, jo bedre, men endnu vigtigere er det at deltage i vores bestræbelser på at ændre dagsordenen til en international sikkerheds- og udviklingsarkitektur i traditionen fra Den Westfalske Fred. For vi er nødt til at ændre den generelle retning, vi er nødt til at gå tilbage til diplomati og forhandling og forlade tanken om, at krigens udfald afgøres på slagmarken, eller at våben kan afgøre udfaldet på slagmarken, for det kan meget snart være enden på det.

SCHLANGER: Vi har et par spørgsmål mere her, Helga. Menashe, som er en regelmæssig deltager, spørger: "Hvorfor truer USA Den Internationale Straffedomstol på grund af den mulige israelske arrestordre? Hvad ville konsekvensen være af denne handling?" Jeg går ud fra, at han mener, at hvis ICC har udstedt en arrestordre, hvorfor reagerer USA så imod den?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, at USA har underskrevet ICC-traktaten, så de føler ikke, at de har noget med den at gøre, men det er igen sådan, at hvis man hele tiden nedlægger veto i FN's Sikkerhedsråd, hvis man ikke lytter til resolutioner vedtaget af FN's Sikkerhedsråd, hvis man siger, at hvad end FN's Sikkerhedsråd beslutter, er det "ikke-bindende", hvilket var reaktionen efter den sidste FN-resolution om Gaza, så siger man faktisk, at international lov ikke eksisterer, og at det kun er den stærkestes magt, der gælder. Denne idé, som kommer fra visse kræfter i Kongressen, om at gøre gengæld mod ICC – det må jeg sige – har ikke noget godt ry, for de var

tidligere kendt som den domstol, der kun retsforfølger afrikanske ledere. Og faktisk har de aldrig retsforfulgt nogen, der tilhører Vestens establishment, så at sige. Nu er situationen sådan, at de udstedte en arrestordre mod Putin, og ingen protesterede imod det, så bare muligheden for, at de kunne gøre det mod israelske personligheder, er for meget for nogle mennesker, som tydeligvis har udelukket tanken om, at der findes en international lov, som står over national lov. Og de siger: "Nej, vi er politiet, og vi vil gøre gengæld mod dommerne."

Jeg ved ikke, hvad der fik Den Internationale Domstol, som ikke er ICC; ICJ er et FN-agentur, og det er to forskellige domstole – i går afsagde ICJ en kendelse, der afviste øjeblikkelige foranstaltninger mod den tyske regering i den sag, som Nicaragua havde anlagt for våbenleverancer og dermed medvirken til folkedrabet mod Gaza. Så ICJ traf ikke en afgørelse, der forbød Tyskland at gøre det, men de smed ikke sagen ud. Nu vil den blive efterforsket, og det kan tage mange måneder eller endda år, så det vil ikke umiddelbart påvirke den nuværende katastrofe. Jeg ved ikke, hvorfor de gjorde det; er de blevet presset? Jeg ved det ikke, det er et meget godt spørgsmål. Det er meget tydeligt, at den tyske regering har ændret strategi: Før afviste de arrogant alle sådanne antydninger, og for nylig skiftede de strategi ved at sige, at vi allerede reducerer våbensalget, og at vi kun sælger ting, som ikke rigtig er våben – det er kun hjelme og andre ting.

Så de prøver at smigre deres egen støtte, men jeg tror ikke, det holder, for den moralske verden er så oprørt over det, der sker, at det bare vil bidrage mere og mere til fremmedgørelsen af det Globale Syd, som er vidne til alt dette. Det er meget slemt, men mit håb er stadig, og jeg opgiver ikke håbet, at vi kan finde en måde at få landene i det Globale Syd og landene i det såkaldte kollektive Vesten til at samarbejde, for det er den eneste måde!

Men jo flere af den slags handlinger, som at true med at gøre

gengæld mod ICC eller forsøge at påvirke situationen på en eller anden måde, jo mere polarisering vil det føre til, og det er skadeligt for idéen om en fredelig løsning.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål, der dykker ned i politisk filosofi. Spørgeren skriver: "Der er meget forvirring om ordet 'demokrati', men teknisk set er USA en republik, som vælger sine embedsmænd gennem demokrati. Men det er en republik. Det var der mange diskussioner om blandt grundlovsfædrene. Kan du sige noget om det?"

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Selvom demokratiet er den hellige ko for de mennesker, der kæmper for en unipolær verden, er det faktisk historisk set ikke så velanset. For eksempel konkluderede Platon – og i øvrigt også Thukydides – at demokrati kun er den anden side af tyranniets mønt. For de siger, at demokratiet ikke fungerer, fordi man har de manges styre, hvilket ikke kan lade sig gøre; hvis man for eksempel styrer på en grundlæggende demokratisk måde om alle emner, kommer man ingen vegne, for hver lygtepæl, man sætter op på gaden, hver person, man udnævner, hver eneste lille detalje skal have en flertalsafstemning, og det fungerer naturligvis ikke. Så jeg tror, at demokratiet i virkeligheden er den anden side af, hvad der i virkeligheden er et tyranni, og det kan man finde mange eksempler på. Er USA for eksempel stadig et demokrati, eller er det blevet et plutokrati, hvis det kræver så mange millioner dollars at få en plads i Kongressen; hvis det kræver så mange tocifrede millioner for at få en plads i Senatet, hvis man virkelig får penge nok til at blive præsident, så ved jeg ikke, om "demokrati" virkelig er det rigtige udtryk til at karakterisere det. Og af gode grunde er tanken om, at USA blev grundlagt som en republik, et bedre begreb, fordi det var Nicholas af Cusa, den store tyske filosof og tænker fra det 15. århundrede, som var den første til at udvikle begrebet et repræsentativt system, hvor den valgte repræsentant er i et gensidigt, juridisk forhold, hvor han både repræsenterer statens, regeringens interesser over for vælgerne, over for

folket; men samtidig repræsenterer han sin valgkreds' interesser over for regeringen. Så han er i denne repræsentative, gensidige position, og det var virkelig, hvad republikanisme betyder. Og det var det, der blev etableret med den amerikanske revolution og den amerikanske forfatning.

Så problemet er naturligvis, hvis man har repræsentanter, som har dette gensidige ansvar, men som dybest set følger et andet kodeks, nemlig at man for at blive genvalgt skal følge klubbens regler, ellers bliver man smidt ud. Og det er det samme i Tyskland, hvor mange parlamentsmedlemmer i årenes løb har sagt til mig: "Det, du siger, er så interessant, men jeg kan ikke tage det op i min fraktion, for jeg ville aldrig blive nomineret til min valgkreds igen, hvis jeg bare nævnte det." Så de siger måske privat, at det er gode ideer, men hvis det kommer til spørgsmålet om at møde op, har mange af dem ikke ryggrad, fordi de siger: "Hvis jeg mister mit job, kan jeg ikke gøre noget godt." Men hvis de har jobbet, er de forhindret i at gøre noget godt, så hvad er det argument værd?

Jeg tror, at problemet er, at man kan give regeringen og Kongressen skylden, men min afdøde mand Lyndon LaRouche ville altid sige, at det er folkets skyld. For hvis man bliver ved med at vælge folk, som er helt uegnede til embedet, og som tydeligvis følger andre interesser end de mennesker, der stemmer på dem, så er det i høj grad befolkningens skyld, at det sker. Og det er indlysende, at hele spillet går ud på at forhindre folk i at tænke klart, i at have den viden, de har brug for til at bedømme disse ting; der er et enormt apparat i gang for at forhindre folk i at tænke klart. En af dem er narkopesten med frigivelse af stoffer. I Tyskland har de nu stort set gjort brugen af cannabis lovlig. Hvis folk konstant bliver underholdt, og deres mentale evner bliver forvirret af forskellige stoffer, gør det det meget lettere at regere. For det eneste middel mod det er at have statsborgere, borgere, der tager ansvaret for deres liv, for nationens liv og for menneskeheden som helhed så alvorligt, at de kvalificerer sig

til at blive opfordret til at være præsident eller have ministerposter, økonomiminister, sundhedsminister, undervisningsminister. Men de fleste mennesker vil hellere se lidt mindre på det og nyde en grillfest og andre former for harmløs underholdning, ganske vist, men på bekostning af at sikre, at republikken bevares. Det var Benjamin Franklin, der svarede på et spørgsmål om forfatningen: "Jeg gav jer en republik, hvis I kan bevare den."

SCHLANGER: En af de bedste kritikker af demokratiet kom fra William Shakespeare i skuespillet Julius Cæsar, som ud over Platon også havde indflydelse på grundlovsfædrene. I scenen efter mordet på Cæsar, hvor Brutus først taler til mængden, og mængden hepper på Brutus, men så kommer Marcus Antonius op, håner Brutus' argument, og mængden kræver nu Brutus' hoved! Det er tydeligt, at ideen om "demokrati", som man hører fra Blinken og fra Chatham House og Atlantic Council, er det, som Shakespeare advarede imod.

Så, Helga, vi er nået til vejs ende. Har du nogle afsluttende bemærkninger til folk?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil bare gerne have, at du melder dig ind i Schiller Instituttet, at du melder dig ind i Den Internationale Fredskoalition, som mødes hver fredag. Hvis du skriver til os, vil vi fortælle dig, hvordan du kan deltage. Fordi vi er i en situation, hvor de studerendes oprør, især i USA, men det sker også i flere europæiske lande, synes jeg, at det er en håbefuldst forandring: Det er et udtryk for, at der er en betydelig del af befolkningen, som står op for det, der er rigtigt. Men det er klart, at de kræfter, der tjener stort på krigen, ikke ønsker at dæmpe disse konflikter, de ønsker at holde dem i gang.

Jeg tror, at pave Frans lige er kommet med en ny udtalelse, hvor han fuldstændig fordømmer det at tjene penge på våbensalg. Han sagde, at det er den mest modbydelige og største synd af alle. Og jeg synes, at folk skal lytte til

det, og vi er nødt til at omstille krigsmaskinen: Vi er nødt til at finde en måde at stoppe denne idé om, at mere og mere af realøkonomien er den militære del, og for at det kan opretholde gældsboblen, renterne og alt det her, er man nødt til at have denne permanente krig, den ene krig kommer efter den anden, den cyklus vil føre til ødelæggelse af menneskeheden på kort sigt, hvis vi ikke ændrer den. Så deltag i vores bestræbelser, og det er det bedste, jeg kan anbefale jer.

Politisk orientering den 1. maj 2024 med formand Tom Gillesberg Studerende på de amerikanske universiteter protesterer imod USA's støtte til folkedrabet i Gaza

Politisk orientering den 1. maj 2024 med formand Tom Gillesberg

Kontakt os: +45 53 57 00 51; si@schillerinstitut.dk

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Præsentationsvideo: Schiller Instituttet: Fred Gennem

Udvikling: • Schiller Institut trailer: Fred genne...

Andre vigtige hjemmesider: English: www.schillerinstitute.com

www.laroucheorganization.com

www.larouchepub.com

Hvad varsler protesterne på universiteterne og angrebene på dem om?

Den 30. april 2024 (EIRNS) – Hvordan reagerer det Globale Syd på videooptagelser, der cirkulerer på de sociale medier, hvor politiet arresterer dusinvis af studerende og lærere, der deltager i politiske demonstrationer, som nogle gange er store, ofte larmende, men indtil videre næsten udelukkende ikke-voldelige? Hvilken nation kan undgå at rynke på næsen af et foredrag fra USA om ytringsfrihed og demokrati? Hvordan kan krav om international overholdelse af en "regelbaseret orden" forenes med de skandaløse krænkelser af det første tillæg til den amerikanske forfatning gennem handlinger fra politiske ledere – fra Det Hvide Hus, til Kongressen, til statsledere og lovgivere, til en førende præsidentkandidat – som kræver, at protester lukkes ned på grund af de synspunkter, der udtrykkes?

I disse protester, og reaktionerne på dem, ses, i kontrast og samtidig, den herskende klasses tilsyneladende håbløse tilstand og de håbefulde holdninger hos de overvejende unge mennesker, der rejser sig for at forhindre nedslagtningen af mennesker på den anden side af planeten.

Den Internationale Domstol har i en bemærkelsesværdig kortfattet kendelse meddelt, at den ikke vil indføre de midlertidige foranstaltninger, som Nicaragua har krævet over for Tyskland i forbindelse med landets militære leverancer til Israel. I mellemtiden arbejder medlemmer af den amerikanske

kongres på en lovgivning, der skal sanktionere embedsmænd fra Den Internationale Straffedomstol, hvis dette organ udsteder arrestordrer mod israelske embedsmænd. (Disse lovgivere protesterede ikke, da ICC udstedte en arrestordre på den russiske præsident Putin!)

I selve Israel kræver de ledende tosser, Itamar Ben-Gvir og Bezalel Smotrich, at Netanyahu afviser enhver forhandling med Hamas, som kunne afslutte kampene. Netanyahu skal "endelig give kommandoen 'Rafah nu'," insisterer Smotrich.

På den anden side giver den overvældende støtte i den lovgivende forsamling på Hawaii til kravet om en øjeblikkelig våbenhvile grund til optimisme om, at presset fra USA vokser. Der kommer pres fra advokater og civilsamfundsgrupper for at få USA til at stoppe sine våbenleverancer til Israel, selv når hedgefond-milliardærer presser universiteter til at lukke ned for protester.

Og det igangværende samarbejde mellem Rusland og Kina i forbindelse med den voksende BRIKS-proces og det igangværende globale skift i det økonomiske og strategiske paradigme repræsenterer for verden en stabilitetsfaktor og en vej til at opnå en varig fred i Sydvestasien, som briterne i over et århundrede har brugt som en færdiglavet konfliktzone. Begge lande har været værter for ledere fra Fatah og Hamas, som arbejder på palæstinensisk enhed. Og Kina tager specifikke skridt til at øge interaktionen mellem mennesker på tværs af Taiwan-strædet.

Endnu en amerikansk regionalbanks fallit peger på den underliggende spænding, som er den primære kilde til de store konflikter, der truer verdens sikkerhed og udvikling: Det transatlantiske finanssystem er færdigt, væk, kaput! Uden en grundlæggende reorganisering af både økonomier og politiske relationer er den eneste vej frem for den angloamerikanske "elite" global krigsførelse.

Deltag i live-diskussionen med Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche om vejen frem, onsdag den 1. maj kl. 11.00 amerikansk østkysttid.

Foto: Creative Commons

Fremtiden afhænger af vores valg

Den 29. april 2024 (EIRNS) – Vi befinder os i en tid med dramatiske forandringer, hvor menneskeheden i den nærmeste fremtid står over for beslutninger, hvis konsekvenser vil kunne mærkes i generationer.

Vil det anglo-amerikanske NATO drive sit opgør med Rusland ud over kanten og sende os på randen af atomafgrunden? Vil Israels vildleder Benjamin Netanyahu fortsætte sit militære barbari og kaste regionen ud i en konflikt med Iran som en mulig retfærdiggørelse? Vil USA ophøre med at nøjes med strenge belæringer og handelssanktioner mod Kina, verdens førende økonomi, og i stedet forsøge at fremtvinge den militære konfrontation om Taiwan, som de hævder, at Kina planlægger?

Konflikt er ikke uundgåelig, og kolonialisme er ikke evig. Fremtiden skabes af de handlinger, der foretages hver dag af både ledere og borgere. Mental stilstand behøver ikke at overmande fornuften; det er endnu ikke for sent at skifte!

Der er tegn på en ændring af den officielle politik og af nationernes og befolkningernes selvopfattelse af deres rolle i overvejelserne om den. [Hawaii](#) er blevet den første amerikanske stat, der kræver, at USA støtter en øjeblikkelig våbenhvile i

Gaza. Landets unge er i overvældende grad imod Bidens politik over for Israel. Protesterne på universiteterne fortsætter og udvides, måske mest markant på Columbia University i New York City, hvor en frist, fremsat af administrationen til at stoppe, blev overskredet mandag eftermiddag. Rapporter fra Israel viser, at Netanyahu forsøger at finde ud af, hvordan han kan stoppe, hvad der ser ud til at være kommende arrestordre fra Den Internationale Straffedomstol.

Hvordan har Kina handlet efter den forlegne udenrigsminister Blinkens besøg den 26.-29. april, hvor han kom for at give en ordentlig skideballe? Kina har opfordret til en uafhængig, FN-ledet undersøgelse af Nord Stream-bombningen. Kina har kraftigt identificeret USA's hykleri. Om ødelæggelsen af Gaza sagde landets udenrigspolitiske talsmand: "Det faktum, at dette overhovedet sker i det 21. århundrede, er en skændsel for menneskehedens moralske samvittighed og tramper på det mest grundlæggende element i international retspleje." USA, sagde han, "må ikke længere vende det døve øre til opfordringen til retfærdighed fra mennesker med samvittighed over hele verden. De må ikke længere tale om behovet for en våbenhvile, mens de hælder våben ind i konflikten, og tale om hjælp, mens de skaber forhindringer for humanitær adgang. Det skal straks gennemføre relevante resolutioner fra FN's Sikkerhedsråd, indføre en betingelsesløs og varig våbenhvile og tage konkrete skridt til at afslutte denne største humanitære tragedie i det 21. århundrede én gang for alle."

Faktisk ville intet være mere fornuftigt, set ud fra USA's og dets folks sande egeninteresse, end at vende tilbage til de revolutionære begreber, der førte til dets grundlæggelse. I stedet for at bygge en ny flåde af dommedagsfly kan USA igen indføre det amerikanske system, som var drivkraften bag landets fantastiske succeser i de sidste to århundreder – et system, hvis ekko ironisk nok bedst ses i dag i Kina.

En genoplivning af det amerikanske system, som antager nye former, der passer til nutiden, vil sætte USA på kurs mod en

smuk fremtid. Det vil sætte NATO-landene i stand til at frigøre sig fra den nærsynede og barnagtige holdning om at bevare sin relevans ved at forhindre andre i at vokse.

Overfloden er vores, hvis vi vælger den.

Hawaii bliver den første amerikanske stat, der officielt opfordrer til våbenhvile i Gaza

Den 29. april 2024 (EIRNS) – Med stemmerne 24-1 i Hawaiis delstats Senat og 48-3 i Repræsentanternes Hus vedtog den lovgivende forsamling i weekenden lovforslag SCR130m at opfordre den amerikanske præsident til at kræve en “øjeblikkelig og permanent våbenhvile” i Gaza, og at “medlemmer af Hawaiis kongresdelegation opfordres til at støtte Ceasefire Now Resolution”, der blev introduceret af det amerikanske kongresmedlem Cori Bush (D-MO). Lokale aktivister brugte uger på at mødes med folkevalgte på alle niveauer for at tvinge denne lovgivning igennem. Som en aktivist udtrykte det: “Hawaii kan være stolt af sin lederrolle i forhold til at gennemtvinge en øjeblikkelig, permanent våbenhvile i Gaza.”

Foto: CC/CC/Abbad Diraniya

Vi har alle ret til udvikling – og fred

28. april 2024 (EIRNS) – Den afdøde økonom og statsmand Lyndon LaRouche bemærkede for mange år siden, at den sværeste og mest forbudte ting at sige i amerikansk politik er: Palæstinensere er menneskelige væsener. Dette bevises nu på ny, ved

fremkomsten af en voksende protest fra unge mennesker, gymnasie- og universitetsstuderende og andre imod Israels nedslagtning i Gaza, blandt hvilke mange protesterer, fordi de mener, at palæstinenserne er menneskelige væsener og har umistelige rettigheder, som længe er blevet nægtet dem.

Hele den nationale politiske klasse, tænketankene og de nationale medier, Netanyahu-regeringen fra udlandet mobiliserer for at stoppe dem, straffe dem og udrydde denne idé. Uanset deres fejl konfronterer demonstranterne den ligegyldighed, der er kommet over de fleste amerikanere og europæere i forhold til denne virkelighed: Alle dem, der bliver fanget og dræbt i geopolitiske krige – og snart også dem selv! – er menneskelige væsener med umistelige rettigheder, herunder retten til at søge lykken og deres egen kreativitet.

Deres ret til at stræbe efter lykke omfatter alle nationers ret til og interesse i økonomisk og videnskabelig udvikling, som giver frihed til deres borgeres kreativitet og innovation.

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger og leder af Den Internationale Fredskoalition, siger i konklusionen på sine "Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur", at: "Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket er fundamentalt godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser, at sindets lovmæssighed og det fysiske univers er i overensstemmelse og samhørighed, og at alt ondt er resultatet af en manglende udvikling og derfor kan overvindes. " Dette princip betyder, at udvikling er vejen til fred, og at grundlaget for en nations "sikkerhed" – som nu så absurd hævdes at være baseret på krig og forberedelse til krig – i virkeligheden ligger i alle andre nationers fremgang og udvikling.

De, der taler for en afslutning på krigen – våbenhvile! – skal komme med en vision om “en bedre hverdag” – en forbedring af menneskets vilkår, som de stridende parter kan samarbejde om, hvis de har fået nok af krig. Zepp-LaRouche organiserede en international konference den 13. april om Oase-planen for udvikling af ferskvand, elektricitet, transport, nye havne og udviklingskorridorer i hele Sydvestasien som en del af en “Verdenslandbro” med en sådan infrastruktur. Da hun talte til mødet i Den Internationale Fredskoalition den 26. april, sagde hun: “Jeg tror, vi er nødt til at være opmærksomme på, at der faktisk er en overordnet strategisk krigsdrift, som bliver mere og mere højlydt. Det er i virkeligheden en militarisering, som trin for trin involverer alle områder af samfundet.”

Og hun konkluderede: “Organiseringen af Oase-planen skal accelerere, indtil vi har et flertal af mennesker, der er enige om, at det nye navn for fred må være udvikling, og at der ikke er noget alternativ til et samarbejde mellem alle de store og små lande i verden.”

Senator Bernie Sanders retfærdiggør protester mod Israels ‘etniske udrensning’ i Gaza

28. april (EIRNS) – Idet han kaldte antisemitisme for “afskyelig og modbydelig”, beskyldte Senator Bernie Sanders (I-VT) Israels premierminister Benjamin Netanyahu for at gennemføre en masseorderisk “etnisk udrensningskampagne” mod palæstinenserne “uden fortilfælde i vores moderne historie”. Sanders fremsatte sine bemærkninger under en optræden i CNN’s “State of the Union” den 28. april.

“Tvivler jeg et øjeblik på,” svarede Sanders på den første af mange provokationer fra værten Dana Bash, “at antisemitisme findes og vokser i USA, og at den findes blandt nogle mennesker i protestbevægelsen – selvfølgelig ikke. Men her er virkeligheden. Det, Netanyahus højreorienterede, ekstremistiske og racistiske regering gør lige nu, er uden

fortilfælde i den moderne krigshistorie. I løbet af de sidste seks måneder har de dræbt 33.000 palæstinensere og såret 77.000, hvoraf to tredjedele er kvinder og børn. De har ødelagt over 60 % af boligerne. De har ødelagt sundhedssystemet. De har ødelagt infrastrukturen – ingen elektricitet, ganske lidt vand. Og lige nu ser vi på muligheden for massesult og hungersnød i Gaza. Når man kommer med de anklager, er det ikke antisemitisk. Det er virkeligheden.”

Bash, som havde to videoer fra hver sin ende af USA – en af en enkelt demonstrant, der taler om, at zionister ikke har nogen rettigheder, og en anden af Ilhan Omar (D-MN), der taler om “folkemord” – kunne ikke ryste Sanders fra de konstante fordømmelser af Netanyahus regime. “Jeg er jøde,” sagde han. “Min fars familie blev udslettet af nazisterne. Det Netanyahu gør er etnisk udrensning, og det skal stoppes.”

Foto: CC/Suiren2022

Helga Zepp-LaRouche til møde i Den Internationale Fredskoalition 26. april 2024 (47)

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen! Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er det 47. møde, vi har haft i træk. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er ordstyrer i dag. Mine medmoderatorer Dennis Speed og Dennis Small slutter sig til os

senere i programmet. Vi har en række talere klar i begyndelsen. Jeg kan se, at der er en række nye mennesker med, og vi har også folk, der kommer fra Freedom Flotilla. Jeg vil bestemt opfordre folk til at række hånden op, hvis de gerne vil tale eller stille et spørgsmål i diskussionsperioden. Hvis du er ny, må du meget gerne præsentere dig selv i løbet af diskussionsperioden – hvor du kommer fra, og om du er en del af en organisation eller anden form for organisering. Vi sætter altid pris på at have nye folk med og dele alle de forskellige former for organisering, vi laver; det er en stor del af det, vi gør her i International Peace Coalition, nemlig at kombinere vores indsats for at forstærke den. Det er den eneste måde, vi kan få ægte fred i verden på.

Jeg vil gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og medstifter og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Vær velkommen, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag til jer alle sammen. Jeg vil tale om situationen i Sydvestasien og Østasien i Stillehavet, for det, vi ser i alle tre områder – Ukraine, Sydvestasien og Stillehavet – er faktisk en optrapning. Men jeg tror, vi skal være opmærksomme på, at der faktisk er en overordnet strategisk krigsdrift, som bliver mere og mere højlydt. Det er faktisk en militarisering, som trin for trin involverer alle områder af samfundet.

Det svenske forskningsinstitut SIPRI [Stockholm International Peace Research Institute] har netop offentliggjort deres årlige tal, og de rapporterer, at der er et rekordstort militært forbrug [globalt] på 2,4 billioner dollars i år; 109 milliarder dollars fra Rusland og omkring 1 billion dollars i USA. Så USA har, på trods af den igangværende krig, 10 gange så store militærudgifter som Rusland. Hvis man ser på stigningen i militærudgifterne, som stiger voldsomt overalt, kan man faktisk se, at der er paralleller til det, der skete før Første og Anden Verdenskrig. Mellem 1910 og 1914 var der

også en massiv stigning i militærudgifterne på omkring 50 %. Efter Hitlers magtovertagelse i 1933 skete det samme i Tyskland og også i Italien, Japan og Storbritannien.

Nu har man faktisk en militarisering af Europa, som er betagende. Lige nu er vi stadig i gang med NATO-manøvren Steadfast Defender 2024, den største NATO-manøvre siden afslutningen af den kolde krig. Det tyske Bundeswehr deltager i en særlig manøvre inden for denne kaldet Quadriga 2024. Stabschefen for Bundeswehr, general Carsten Breuer, meddelte nærmest stolt, at Bundeswehr denne gang er all-in, hvilket betyder, at de ikke bare sender et kontingent for at deltage i manøvrer, men at de er totalt integreret all-in. Det, de øver, er alt, hvad der sker i krigsalarm, bevægelse af styrker og derefter engagement. Det flytter 90.000 tropper fra USA og alle NATO-medlemmer, herunder 12.000 Bundeswehr-soldater ad landevej, med jernbane, til søs og i luften til østfronten eller flanken, eller hvad man nu kalder det. Der er en hel koncert af politikere, som nu alle siger, at krigen vil komme, eller at krigen allerede er begyndt; den er uundgåelig. Det er bare et spørgsmål om, hvilken form den vil tage. Kuleba, den ukrainske udenrigsminister, siger: "Fredsperioden er definitivt forbi. Krig vil komme i fremtiden. De 61 milliarder dollars fra USA er ikke nok; hele Europa og NATO bør indgå i en krigsøkonomi." Tusk fra Polen sagde: "Krigen startede for to år siden." Von der Leyen sagde også foran Europa-Parlamentet, at krig er meget mulig.

Ingen taler om diplomati, ingen taler om forhandlinger, kompromiser og om at finde en løsning. Macron har lige holdt en anden tale, hvor han var ret patetisk og sagde, at Europa er dødeligt, men at Frankrig vil have den stærkeste militære styrke inden for det. Tyskland diskuterer, hvad de kalder en operationel plan for Tyskland, som er ideen om, at alle aspekter af civilbefolkningen i tilfælde af krig vil blive integreret i at flytte tropperne og forsyne dem med logistik, herunder mad. Forbundsdagen har lige stemt for at indføre en

ny veterandag hver 15. juni; hvorfor har man brug for en veterandag? De eneste soldater, der kæmpede i fortiden, var dem i Afghanistan og naturligvis nogle andre indsatser som Mali og så videre, men det ville have været mere passende med en undskyldning for at have sendt soldater ud i en fuldstændig nytteløs krig, som forårsagede enorme mængder død og ødelæggelse, men som var fuldstændig uigennemtænkt. I stedet for at lære af det, ønsker de at fortsætte.

Jeg tror, at krigsdriften, som hele momentet er rettet mod lige nu, er rettet mod en bestemt kommende krig imod Rusland og også Kina. Jeg tror, at Den Internationale Fredskoalition, siden vi startede, har ønsket at skabe alternativer. Men hvis jeg sammenligner denne mani, dette krigshysteri, med befolkningens generelle bevidsthed om, hvordan vi bevæger os som et tog, der kører mod en katastrofe uden at kunne stoppe det; hvis jeg sammenligner det med befolkningens bevidsthed om denne fare, tror jeg, at vi er meget langt fra at have nået den nødvendige mobilisering af befolkningen til at stoppe dette.

I Asien er Blinken nu tre dage i Kina. Han mødtes med Wang Yi, og Wang Yi sagde, at der er nogle positive forbedringer i forholdet mellem USA og Kina, men også at de negative faktorer, der påvirker Kinas kerneinteresser, er stigende. Det er utroligt, men på sin offentlige pressekonference beskyldte Blinken faktisk Kina for at forsyne Rusland med teknologi med dobbelt anvendelse under krigen i Ukraine, hvilket Kina vredt afviste. Så Blinken tager tydeligvis derhen for at forsøge at afbryde forholdet mellem Kina og Rusland, hvilket jeg tror er en forgæves indsats, men det er ret åbenlyst, for samtidig kommer andre til Moskva og forsøger at fortælle dem, at de kan få en aftale, hvis de afbryder forholdet til Kina. Så ud over alle de ting, der er åbenlyse, er der mange af disse ting bag kulisserne.

I Sydvestasien påpeger flere mennesker – Chas Freeman, Alastair Crooke, Scott Ritter – alle mennesker, der har bevist

deres dømmekraft i disse spørgsmål, at der med det nylige iranske angreb på Israel er sket en geopolitisk ændring, som ikke er set i årtier, fordi det nu har fastslået Israels sårbarhed over for iranske angreb, hvor som helst og når som helst, fordi deres luftforsvar tydeligvis ikke er sikkert nok til at beskytte Israel mod angreb. Så det er helt klart en faktor i situationen. Men de forfærdelige drab i Gaza fortsætter. Der var træfninger mod Rafah, men Netanyahu insisterer stadig på, at det endelige angreb på Rafah kun er et spørgsmål om tid. I mellemtiden forsøger Freedom Flotilla at nå frem til Gaza, og det vil vi høre mere om om lidt.

I forhold til USA er der massive demonstrationer og protester på mange universiteter. Myndighederne forsøger at arrestere dem, at bruge meget udemokratiske metoder mod disse studerende, som for det meste er ikke-voldelige. Det viser, at nerverne virkelig er på højkant, for hvis man undertrykker ytringsfriheden på denne måde, er det ikke et tegn på styrke, men på stor nervøsitet og en indrømmelse af skyld.

Jeg tror, at situationen derfor er præget af absolut geopolitisk uro med forandringer, som Xi Jinping altid siger, som vi ikke har set i 100 år. Jeg tror, vi er i stor fare for Tredje Verdenskrig, hvis vi ikke ændrer denne dynamik. Hvis vi ikke får fjernet ideen om, at der er en absolut uovervindelig fjendtlighed mellem NATO, Rusland og Kina, med situationen i Sydvestasien, Ukraine og Fjernøsten som de regionale brændpunkter, så tror jeg, at vi bevæger os mod tredje verdenskrig, og det meget hurtigt. Det her er så anspændt, at enhver lille fejl, enhver lille uventet overraskelse kan udløse en katastrofe. Jeg tror, at ideen om, at vi absolut skal bevæge os i retning af alternativer, den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur, skal fremføres med stor tydelighed. Jeg kan kun sige, at den form for konference, som Nicaragua afholdt for et par måneder siden, er et eksempel, som absolut bør gentages af universiteter, tænketanke og måske endda stater.

Organiseringen af Oase-planen skal accelerere, indtil vi har et flertal af mennesker, der er enige om, at det nye navn for fred skal være udvikling, og at der ikke er noget alternativ til et samarbejde mellem alle større og mindre lande i verden. Det er det, vi har sat os som mål at opnå. Dette er mine indledende bemærkninger.

Afsluttende bemærkninger

Der er et par punkter, jeg gerne vil svare på. Det ene er forslaget om at nedsætte en løbende studiegruppe, der skal diskutere og finde ud af mere om energikilderne til Oase-planen. Jeg vil foreslå, at de mennesker, der er interesserede i en sådan dybtgående studiegruppe, lægger deres navne ind i chatten, og så vil vi prøve at se, om der er et tilstrækkeligt antal; det kan være få, men i det mindste nogle mennesker, der ønsker at gøre det. Jeg tror, det vil være i Oaseplanens interesse, hvis mange mennesker studerer, hvordan man bedømmer disse ting, så jeg vil foreslå, at vi tester det, og hvis der er interesse nok, så gør vi det.

For det andet bør vi også tænke i en international koordineret indsats. Det er ikke så let, for vi har startet Den Internationale Fredskoalition helt fra begyndelsen med den idé, at vi absolut skal forene alle elementer af fredsbevægelsen internationalt, for så længe det kun er en gruppe her og en gruppe der, er vi naturligvis i undertal med hensyn til mediernes magt og alt det her. Men det ville kræve, at alle deltagerne i dette møde – og i løbet af året har vi haft næsten 2.000 forskellige mennesker, der deltager fra tid til anden – det ville kræve, at vi virkelig har en absolut klar forpligtelse til at nå ud til alle andre elementer i fredsbevægelsen. Der er spørgsmålet om frifindelsen af LaRouche ekstremt vigtigt, fordi mange mennesker viger tilbage fra at arbejde med IPC, når de hører mit navn. Jeg hedder også LaRouche, og nogle mennesker besvimer bare, når de hører mit navn, eller får en anden reaktion. Jeg er fuldstændig fornuftig: Hvis du tvivler på det, så diskuter lidt mere med

mig, og du vil finde ud af, at jeg ikke har horn, at jeg ikke lugter af svovl og lignende ting. Men under alle omstændigheder kræver det en kamp. Jeg mener stadig, at vi er nødt til at kæmpe for at forene fredsbevægelsen. Jo hurtigere vi kommer videre, synes jeg bestemt, at en international aktionsdag er noget, vi bør overveje i en ikke alt for fjern fremtid.

Ellers vil jeg opfordre jer alle til at tænke alvorligt over idéen om en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur og for at diskutere den. For da nogen nævnte, at der først skal være retfærdighed til, at bosætterne skal fjernes fra det område, de har bosat sig i, er det helt sikkert rigtigt. Men spørgsmålet er, hvordan man gør det? Lige nu er der på grund af situationens desperate karakter mange bestræbelser på at påstå, at kun militære løsninger vil løse problemet i Ukraine, i forhold til Israel og så videre. Alle disse ting indebærer en risiko for, at det kommer ud af kontrol og fremmer dynamikken i en global konflikt. Så hvordan håndterer man det? Så har man naturligvis et element, som vi ikke engang er begyndt at diskutere endnu, men jeg tror helt sikkert, at det er en faktor, at mange af politikerne i forhold til Israel og også den kristne højrefløj i USA har religiøse overbevisninger, som – lad os sige – tager udgangspunkt i gamle mytologier, som Netanyahu, der flere gange nævnte Amalek, hvilket naturligvis henviser til meget ... Jeg vil ikke diskutere det her, men man har at gøre med kompleksiteter både fra det militære og det epistemologiske synspunkt, som man er nødt til at starte med fra toppen.

Det har jeg sagt lige fra begyndelsen, da den særlige militære operation i Ukraine startede. Jeg sagde, at det er gået så vidt, at vi kun har en chance for at komme ud af det her, hvis vi tager fat på alle problemer på samme tid på et højere niveau. Det er ideen om, at man skal have en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til

hvert enkelt lands interesser. Man kan gøre det som med den Westfalske Fred, som virkelig var mulig på det tidspunkt, hvor folk erkendte, at ingen ville nyde godt af en sejr, fordi alle ville være døde, hvis kampen fortsatte. I en tid med atomvåben er dette endnu mere sandt. Og den atomkrig kan komme ud af krisen i Ukraine, Mellemøsten. Jeg kan diskutere dette med [navn udeladt]. Jeg tror også, at situationen i Fjernøsten og Stillehavet er en længere diskussion. Jeg vil bare gerne henvise til forfatteren af "Pentagon Papers", som sagde, at folk skulle sige, hvad der er diskussionen i Pentagon om dette spørgsmål om atomvåben. Jeg vil ikke uddybe det her, men tingene kan gå galt, hvis man fejlvurderer, hvad den anden side har tænkt sig at gøre.

Derfor tror jeg, at vi er nødt til at have en tilgang, hvor vi først og fremmest får folk til at tænke på den samlede menneskehed og gør det til en regel for alt, hvad man tænker, og hvordan man griber enhver konflikt an. For hvis man ikke kan løfte sit sind, sidder man fast i geopolitik, og så længe geopolitik eksisterer, og med den følger ideen om et nulsumsspil, hvor der altid vil være en part, der vinder, og en anden, der taber, vil vi ikke finde en løsning. Man er nødt til at tænke i det, Nikolaj af Cusa kaldte modsætningernes sammenfald. Det kræver et intellektuelt spring. Lad være med at være aristoteliker; Aristoteles sagde, at noget ikke kan være A og B på samme tid, og at al udvikling kommer fra modsigelser. Det er en helt forkert måde at tænke på, som blev fordømt meget klart af Nikolaj af Cusa, der i sit meget vigtige forsvarsskrift *De Docta Ignorantia* tilbageviste de lærde fra skolastikken, som argumenterede på samme niveau som Aristoteles. Han sagde, at disse mennesker ikke forstår noget som helst.

Man er nødt til at klatre op i et højt tårn, og fra tårnet ser man den jagende, den forfulgte og jagtprocessen. Men hvis du tænker som en aristoteliker, tænker du enten som jægeren eller den jagede, men du kan ikke få en fornemmelse af processen som

en helhed. Så hvis du vil nærme dig dette spørgsmål, skal det være fra dette Cusa-lignende tårn, at du ser på det ovenfra, og du ser på det fra en Ene, som har en højere magt end de Mange. Det er en måde at tænke på, for hvis man ikke udvikler sig på den måde, sidder man fast i alle disse konflikter. Jeg tror, vi er nødt til at overbevise nok mennesker om, at det niveau af tænkning er den eneste. For hvis man bliver på et lavere niveau, tænker man i militære løsninger, man tænker i en anden konfliktløsning, som ikke vil løse problemet. Man er nødt til at finde en helt anden tilgang på et højere niveau. Det er det, der er ideen. Når I er enige om, at den tilgang er nødvendig, kan I sætte jer ned og diskutere regionale spørgsmål, og I vil finde en løsning gennem dialog og diplomati. Man kan løse alle disse problemer, for det var det, der skete i forhandlingerne om freden i Westfalen, som varede i fire år. Men så gik de så at sige i gang med de små detaljer, men aftalen var der først. For fredens skyld må man erstatte had med kærlighed; for fredens skyld må man tilgive og glemme alle de forbrydelser, der blev begået på det tidspunkt. Når man er enige om det princip, kan man gå i gang med at diskutere detaljerne. Men uden den principielle aftale vil man aldrig nå frem til en løsning. Så jeg synes, det er en intellektuel øvelse, som der er et presserende behov for. Jeg synes, vi skal diskutere det mere, for jeg tror, det er det, der skal til for at løse dette problem. Det er, hvad jeg vil give jer som stof til eftertanke.

At vise vej i en verden, der er vendt på hovedet

Ikke korrekturlæst

26. april 2024 (EIRNS) – I dagens omvendte verden bliver universitetsdemonstranter, der modsætter sig en nationalstats dødbringende militærpolitik, beskyldt for selv at være aggressorer, drevet af racemæssig eller religiøs fjendtlighed. Universitetsrektorer fordømmer ikke Israels ødelæggelse af samtlige universiteter i Gaza, men fortæller i stedet deres studerende, at deltagelse i en protestsammenkomst vil resultere i anholdelse og bortvisning. I stedet for at beskæftige sig med de hundredtusindvis af ofre for krigen i Gaza, fokuserer de gamle medier på de følelsesmæssige bekymringer hos mennesker, der føler sig utilpas på grund af politiske synspunkter, som de er uenige i. Masseorderen Benjamin Netanyahu præsenterer sig selv som offer for antisemitisme.

Eliten nægter helt at reflektere over modsætningerne mellem deres forestillinger og de begivenheder, der udspiller sig i verden, herunder det folkelige skift væk fra støtte til Netanyahus Israels handlinger, og peger fingre ad Rusland, Kina eller Iran.

Den tidligere amerikanske formand for Repræsentanternes Hus, Nancy Pelosi, peger på russisk indflydelse på protesterne. "Det er i Putins interesse, at 'hvad-han-nu-hedder' vinder", forklarede den hjernedøde Pelosi med henvisning til Donald Trump, "og derfor ser jeg en vis opmuntring fra russernes side."

Den republikanske senator Pete Ricketts fra Nebraska giver Kina skylden: "Pro-Hamas-aktivister overtager det offentlige rum og gør det umuligt for campusserne at fungere," hvædede han. "Hvorfor sker det?" spørger han. "Lad os se på, hvorfra de unge henter deres nyheder. Næsten en tredjedel af ... disse unge mennesker i USA får regelmæssigt deres nyheder udelukkende fra TikTok. Pro-palæstinensiske og pro-Hamas-hashtags genererer 50 gange så mange visninger på TikTok lige nu.... Disse videoer har større rækkevidde end de 10 største nyhedswebsteder tilsammen. Det er ikke tilfældigt. Det

kinesiske kommunistparti gør det med vilje. De fremmer denne racistiske dagsorden med det formål at underminere vores demokratiske værdier.”

Jonathan Greenblatt, CEO for Anti-Defamation League, hjælper til ved at give Iran skylden, ikke bare for protesterne på de amerikanske universiteter, men i særdeleshed for de jødiske studerendes handlinger: “Iran har sine militære stedfortrædere som Hizbollah, og Iran har sine stedfortrædere på campus som disse grupper som Students for Justice in Palestine og Jewish Voices for Peace,” sagde Greenblatt til de få seere, der så ham på MSNBC.

Wall Street Journal beskylder “ Hamas, Hizbollah [og] houthierne” for at “pleje aktivister” i USA. (I et tilfælde af “verden er lille” arbejder forfatteren Steven Salinsky for Middle East Media Research Institute, som blev grundlagt af en tidligere israelsk efterretningsofficer og af neocon Meyrav Wurmser, en bidragsyder til 1996-rapporten “A Clean Break”, som Lyndon LaRouche fordømte] (https://larouchepub.com/eiw/public/2002/eirv29n36-20020920/eirv29n36-20020920_052-the_pollard_affair_never_ended.pdf) for sin rolle i at fremme det, der blev til invasionen af Irak i 2003.

De etablerede medier bruger disse vanvittige påstande om studenterprotester til at overdøve enhver dækning af massegrave i Gaza.

I Gaza har der været morterangreb i det kystområde, hvor dæmningen til den amerikansk foreslåede mole til levering af nødhjælp skal bygges, hvilket både viser vanskelighederne ved Bidens højtidelige løfte om, at der ikke ville være nogen amerikanske “støvler på jorden” med risiko for at blive såret eller dræbt og trække USA ind i en konflikt. Hvis USA virkelig bekymrede sig om forsyninger til Gaza, ville de selvfølgelig kræve, at Israel lod lastbiler passere gennem kontrolposterne. Man kan undre sig over, hvilke andre formål der motiverer

Israels accept af ordningen.

(I mellemtiden er en hjælpeflotille, der afspejler et ægte engagement i at hjælpe befolkningen i Gaza, undervejs).

Hvis verden skal bringes i orden igen, kræver det en fælles international indsats for at afslutte de konflikter og provokationer, der udspiller sig mod Rusland og Kina, og for at sikre en varig fred for israelere og palæstinensere. Denne indsats skal være drevet af en gennemarbejdet forestilling om fremtiden, af en vision om, hvor verden skal bevæge sig hen. De vejledende koncepter for en sådan verden er beskrevet i de "Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur", som Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche har fremsat, og i nutidige diskussioner baseret på Lyndon LaRouches Oase-plan for Sydvestasien.

Foto: CC/Montecruz

Fred kræver en ny strategisk arkitektur: Hvis vi står sammen, kan vi flytte bjerge
Webcast med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Torsdag den 25. april 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Institutet. Dette er torsdag den 25. april 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til questions@schillerinstitute.org.

Helga, der har været nogle meget vigtige afstemninger, siden vi talte sammen sidst, herunder Biden-administrationens veto mod en resolution i FN's Sikkerhedsråd, som ville have givet staten Palæstina medlemskab af FN. Desuden stemte det amerikanske Repræsentanternes Hus og Senatet for at vedtage et ekstra forsvarsbudget på 95 milliarder dollars, som blev brugt til at finansiere stedfortræderkrigen i Ukraine, det igangværende folkemord på palæstinenserne i Gaza og til at forberede en krig mod Kina i det indiske Stillehavsområde.

Jeg har modtaget en række e-mails fra folk: Nogle skriver for at fortælle, hvor overraskede de var over, hvor hurtigt republikanerne gav op og gik sammen med Biden-administrationen. Andre skriver og siger, at de ikke var spor overraskede. Men folk fra begge grupper har et spørgsmål til dig, og det er: Hvad gør vi nu?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det er faktisk et godt spørgsmål. Det, vi har sagt fra begyndelsen, efter at den russiske særlige militæroperation i Ukraine startede i februar 2022, var det klart på det tidspunkt, at vi var på vej mod tredje verdenskrig, for selvfølgelig – man må ikke sige det, men det er et faktum, at historien ikke startede den 24. februar 2022. Nogle mennesker tror måske noget andet, men der var en hel forhistorie, og det var meget tydeligt, at vi var på vej mod en potentiel konflikt mellem NATO og Rusland. På det tidspunkt begyndte jeg at tale om behovet for at gå over til en [ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur]

(<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>), som ville tage hensyn til alle verdens landes interesser. Jeg kan huske, at jeg på det tidspunkt havde diskussioner med nogle militære eksperter, og de sagde: "Det er et godt forslag, men det er alt for tidligt. Du er nødt til at vente, til det her sker, og når katastrofen er indlysende, kan du komme med sådan et forslag, og så vil folk måske lytte."

Jeg svarede: "På det tidspunkt er det måske for sent," og jeg tror, at vi meget hurtigt er ved at nå det punkt: For det, der ligger bag afstemningen om de tre emner, du nævnte, Ukraine, Israel og Stillehavet, hvis man tager alle de forskellige ting sammen, er der ingen tvivl om, at NATO-styrkerne, USA, Europa, briterne, alle er fast besluttet på at holde Kinas fremgang nede, grundlæggende at nægte Rusland en rolle som verdensaktør, de vil gerne have Rusland splittet i mange stykker.

Det er utroligt. På trods af, at alle disse beregninger tydeligvis ikke har holdt stik, er der kommet en ny, meget interessant strategisk vurdering i en artikel af general Harald Kujat, som er tidligere chef for NATO's militærkomité og før det tidligere generalinspektør for Bundeswehr, og hvis dømmekraft er højt respekteret internationalt: Han pegede grundlæggende på det faktum, at begge sider fejlberegne – Rusland fejlberegne helt klart ved at tro, at den særlige militære operation kunne gennemføres meget hurtigt, hvilket naturligvis ikke skete, fordi de undervurderede træningsniveauet for tropperne i Ukraine, som var blevet trænet i næsten otte år af Vesten og NATO, men også Vestens, NATO's og USA's beregninger holdt absolut ikke stik. Ikke alene bragte sanktioner ikke Rusland til fald, ikke alene fordampede den russiske økonomi ikke, men tværtimod blev den styrket, og Rusland er stadig i stand til at udvikle nye teknologier inden for våbensystemer, og de har netop

annonceret, at de har et nyt missilforsvarssystem, S-500, som tilsyneladende også kan ramme hypersoniske missiler under flyvning, hvilket tydeligvis er rettet mod de kommende generationer af hypersoniske missilsystemer, der er under udvikling i Vesten.

Så potentialet for fejlregning fortsætter absolut. Det er så tydeligt, at beslutningen i USA, som involverer begge partier – og vi bør tale om, hvad der fik formanden for Repræsentanternes Hus, Mike Johnson, til at skifte side – men også i Europa, er tanken om militarisering af økonomierne, om at den tyske økonomi skal forberedes på en kommende krig i Tyskland, fuldstændig vanvittig. Det gør det endnu vigtigere at foretage det, jeg kalder “et intellektuelt spring”, for på en eller anden måde at komme ud over ideen om geopolitisk konfrontation, [Wolfowitz-doktrinen]

(<https://larouchepub.com/eiw/public/2002/eirv29n38-20021004/index.html>) i USA, som siger, at USA efter Sovjetunionens sammenbrud skal bevare sin status som nummer ét på alle områder, økonomisk, politisk og militært, og sikre, at intet andet land eller gruppe af lande overgår USA's magt i denne henseende, hvilket tydeligvis ikke er muligt. Man kan ikke forsøge at begrænse og bremse det Globale Syd. Det Globale Syd udgør nu allerede 70 % af BNP og 88 % af verdens befolkning. Kina er uden tvivl på vej frem: Hvis man bare ser på antallet af nye ingeniørstuderende, som de producerer hvert år, er det meget mere end Tyskland, Japan og Italien tilsammen. Og det har noget at gøre med, at Kina har en befolkning på 1,4 milliarder mennesker, og de har en økonomisk politik, som er baseret på innovation, hvor de hele tiden tilfører de mest avancerede teknologier.

Så jeg tror, det er nødvendigt med en smule realisme. Den eneste måde, vi kan komme ud af det på, er ved at få tilstrækkelig støtte til ideen om, at vi har brug for en ny verdensorden, som giver mulighed for trivsel og overlevelse for hver eneste nation på planeten, og det betyder intet andet

end, at Europa og USA skal finde en måde at samarbejde med den Globale Majoritet på. Efter min mening er det det eneste, der kan løse dette problem. Jeg ved godt, at hele det militærindustrielle kompleks er på vej i en helt anden retning, men det er det problem, vi har. Jeg er overbevist om, at hvis vi ikke er i stand til at skabe en ny orden i traditionen fra Den Westfalske Fred, som afsluttede 150 års religionskrig i Europa, fordi alle var overbeviste om, at hvis de fortsatte krigen, ville der ikke være nogen tilbage i live til at nyde en sejr. I en tid med atomvåben er det mere sandt end nogensinde.

Så det korte svar på dit spørgsmål er: Hjælp os med at organisere en sådan international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, begyndende med konferencer. Vi er nødt til at introducere dette emne på universiteter, i tænketanke og blandt grupper af lande, men vi er nødt til at begynde at diskutere det og overveje at implementere det for alvor.

SCHLANGER: I forbindelse med det forslag var der et par mennesker, der skrev ind med deres forslag, og de ville gerne vide, hvad du syntes. Den ene er Charles, som er fast korrespondent, og som siger, at han er lidt optimistisk, for mens Vesten bevæger sig mod et slutspil, er der håb om, at Indien som BRIKS-medlem måske kan støtte Oasis-planen, eller at Italien måske kan spille en rolle i at skubbe på mod krigene. Han peger også på, at det, der sker på de amerikanske universiteter, hvor antikrigspotentiallet eksploderer, er en positiv udvikling.

Men så har vi også Sivala [ph], som spørger, hvorfor vi ikke har støttet Robert F. Kennedy Jr. som en, der er imod virksomhedslobbyer og det militærindustrielle kompleks; og hvorfor ikke Sahra Wagenknecht i Tyskland, siden hun har organiseret antikrigsdemonstrationer? Hvorfor ikke støtte disse kandidater?

ZEPP-LAROUCHE: Hvad angår det første spørgsmål, så håber jeg

faktisk, at der vil være andre lande som Indien, Italien og andre, som kan blive inddraget i udviklingen af Oase-planen. Det arbejder vi på efter den meget fremragende internetkonference'(<https://schillerinstitute.com/blog/2024/04/13/conference-the-oasis-plan-the-larouche-solution-for-peace-through-development-between-israel-and-palestine-and-for-all-of-southwest-asia/>), vi havde. Vi har nu et video-resumé(<https://youtu.be/7TvJt6nlYpI>), og vi laver massiv outreach til alle institutioner og alle lande. Hvis du har tid, så slut dig til os og hjælp os med at fremme dette, for jeg tror, at de lande, der er naboer til Israel og Palæstina, har en grundlæggende interesse i et fredeligt, stabilt miljø, og jeg udelukker ikke, at det vil lykkes os at overbevise dem, for det er i alles interesse. Men hvis du har tid, så se den ikke bare, men hjælp os med at få den ud og kom i kontakt med os, for vi har for meget arbejde i forhold til det antal mennesker, vi tæller.

Hvorfor støtter vi ikke Kennedy? Problemet er, at selvom Robert Kennedy Jr. har haft nogle fremragende pointer, for eksempel var hans tale i New Hampshire i traditionen fra hans onkel og hans [fredstale den 10. juni 1963] (<https://www.presidency.ucsb.edu/documents/commencement-address-american-university-washington>) meget fremragende, men han er ikke så klar i målet på andre områder, som for eksempel politikken i Mellemøsten. Og vi har en meget høj standard, som blev sat af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, med hensyn til, hvilke principper vi forsvare, og derfor har vi ikke noget imod at gå ind i diskussioner og forhandlinger, og vi håber, at de kan føre til nogle afklaringer på nogle af disse punkter; men vi har et meget godt navn at bevare. Jeg er åben for at tale med fru Wagenknecht. Jeg tror, de er i færd med at opbygge deres parti. Jeg tror, de er ekstremt restriktive med, hvem de tillader at være medlem – selv nogle ældre medlemmer af Linkspartei klager over, at de blev udelukket, fordi de er meget forsigtige med ikke at blive infiltreret og ikke have bølgeagtige elementer.

Men jeg kan kun sige, at vi er i en sådan situation, at hvis nogen er fornuftige og ærlige, er vi helt åbne for at tale med dem alle, og hvis det er muligt, endda lave fælles mobiliseringer. Det er derfor, vi organiserer International Peace Coalition hver fredag, fordi vi ønsker at forene alle elementer i den internationale fredsbevægelse, for så længe vi og de alle er fragmenterede, tror jeg, at i betragtning af denne krigsmaskines enorme kraft og momentum, har disse bestræbelser indtil videre ikke været tilstrækkelige, og derfor vil vi byde enhver form for forslag i den retning, du har fremsat, velkommen, men de skal følges op.

SCHLANGER: Med hensyn til det spørgsmål, du stillede om, hvad der skete med formanden for Repræsentanternes Hus, Mike Johnson, som tilsyneladende foretog en kovending, så har der været et par ting, som har været ret tydelige: Johnson var under enormt pres fra republikanske strategiske høge, herunder folk som Lindsey Graham; også kristne fundamentalister – Fisher Hady [ph] kom forbi lige før afstemningen og lagde pres på ham, og Johnson har en tendens til at være kristen fundamentalist. Demokrater og udenlandske ledere rottede sig sammen mod ham. Men der var også spørgsmålet om Donald Trump, som tilsyneladende ændrede sig fra at være modstander af at finansiere Ukraine, en modstander af at genautorisere FISA [Foreign Intelligence Surveillance Act], til i stedet at træde tilbage og sige til Johnson, værsgo, det er ikke kampen værd lige nu.

Det spørgsmål, der kom op, var, at nogen skrev ind og sagde: "Viser den måde, dette udspillede sig på, ikke den pointe, som Lyndon LaRouche altid fremførte, at der ikke er nogen statsmænd, ingen mennesker med principper, der træffer beslutningerne? Og er det ikke det, vi skal begynde at lede efter, at finde folk, der har et princip bag det, de gør?"

ZEPP-LAROUCHE: Ja, absolut. Jeg er ikke indviet i, hvad der foregik i disse forhandlinger og diskussioner omkring Mike Johnson, men hvis man ser på det overordnet, hvad der sker på

planeten, er det meget tydeligt, at der fra USA's side er en gigantisk indsats for at splitte Kina og Rusland. Jeg tror ikke, det er begrænset til republikanerne eller demokraterne, men der kommer ekkoer af det fra alle sider. For eksempel er udenrigsminister Blinken i øjeblikket på et tredages besøg i Kina, og forskellige stemmer pressede Kina og truede dem med sanktioner, hvis de ikke ville bremse al handel med Rusland for såkaldte "teknologier med dobbelt anvendelse". Nu har Kina hidtil fastholdt, at de ikke direkte støtter Rusland militært i krigen i Ukraine, men begrebet "teknologi med dobbelt anvendelse" er naturligvis meget fleksibelt. Du kan tage en hammer og sige, at det er en "dual use"-teknologi, fordi du kan bruge den til at slå et søm i væggen, og så er det fredeligt; du kan tage denne hammer og slå din nabo i hovedet, og så er det et militært objekt. Det samme gælder for næsten alt.

Så det er en gummiparagraf, som i virkeligheden er designet til at forsøge at sanktionere Kina, efter at man må erkende, at denne politik slog helt fejl i forhold til Rusland, fordi den russiske økonomi voksede efter sanktionerne, og de har reorienteret sig mod syd og øst, til stor ulempe for Vesten. Så det fungerede ikke, men nu forsøger de åbenbart at gøre det samme i forhold til Kina. Men på den anden side har Trump naturligvis lovet, at hvis han blev valgt til præsident, ville han afslutte krigen i Ukraine inden for 24 timer. Men der er også elementer omkring Trump, som helt klart synes at følge Brzezinskis politiske tradition ved at håbe på en eller anden måde at få en alliance mod Kina, eller omvendt, med Kina mod Rusland, med Rusland mod Kina.

Jeg tror absolut ikke, at det vil lykkes, for jeg tror, at alliancen mellem Putin og Xi Jinping er meget solid. De har et klart venskab, men de har også klare strategiske interesser, som kombinerer deres indsats. Så det er efter min mening et håbløst geopolitisk forsøg på at forstyrre forholdet mellem disse to lande.

Jeg tror, der foregår et taktisk og strategisk spil, hvor folk ikke er principfaste, men hvor de f.eks. mener, at på trods af de enorme våbenpakker, som briterne og Stoltenberg diskuterer mere og mere, er der ingen garanti for, at de vil fungere af den simple grund, som tidligere general Kujat påpegede, at der er en utrolig mangel på soldater fra Ukraine, som man ikke kan opveje selv med de mest avancerede våbensystemer. Så et kollaps i Ukraine er ikke udelukket, selv før det amerikanske valg, og det er meget tydeligt, at skyldsspørgsmålet om "hvem tabte Ukraine?" muligvis er en faktor i beregningerne.

Men du har helt ret: Alt dette er fuldstændig principløst, og derfor kan det ikke lykkes. Og det faktum, at det ser ud til, at de store politikere er så svage med hensyn til principper, betyder, at vi er nødt til at have flere statsborgere, der rejser sig og sørger for, at de får den slags regering næste gang, som gennemfører sådanne principper. Netop nu er de eneste, jeg fuldt ud kan støtte, Diane Sare, som stiller op til det amerikanske senat fra New York, og Jose Vega, som stiller op til den amerikanske kongres fra den 15. valgkreds i Bronx, fordi disse to mennesker er principfaste, og jo mere man støtter dem og hjælper dem med at gøre deres kampagner til nationalt anerkendte kampagner – ikke en præsidentkampagne, men en nationalt anerkendt kampagne – jo bedre er det for USA og for verden.

SCHLANGER: Apropos at opgive principper, så er der et spørgsmål, der lige er kommet ind: "Kan du sige noget om ånden i Elbe-jubilæet i dag?" Det var den 25. april 1945, da sovjetiske og amerikanske tropper mødtes i Torgau, en by ved floden Elben, og der har været en mindehøjtidelighed for det møde, især i de senere år. Men personen skriver: "Jeg har hørt, at den amerikanske regering har forbudt den russiske ambassade at deltage i en gentagelse af ceremonien med USA ved en mindeplade på Arlington-kirkegården" i Washington. "Det synes at være den forkerte vej at gå for at opnå fred."

ZEPP-LAROUCHE: Det kan jeg kun være helt enig i. Det er

fuldstændig dumt. Hvis der er noget håb om at komme tilbage til diplomatiske løsninger, så er det netop sådanne historiske milepæle, som betyder meget, eller burde betyde meget, i begge nationers identitet, og det faktum, at det bliver sparket til side, er virkelig tragisk. Problemet er lige nu, at ingen regering i Vesten – ikke én, jeg lige kan komme i tanke om – lige nu forfølger diplomati som en måde at løse konflikter på. Det hele handler om militær opbygning og militær sejr, og desværre har vi to eksempler fra det 20. århundrede, hvor et sådant syn på tingene førte til verdenskrige: Og vi er ekstremt tæt på en tredje verdenskrig!

Hvis man skal projicere det lidt videre, så tag bare det faktum, at Polens præsident Andrzej Duda nu beder USA om at placere amerikanske atomvåben i Polen. Ruslands viceudenrigsminister Sergey Ryabkov har lige sagt, at det gør disse atomvåben til et førsteklases mål. Jeg mener.: De er på grænsen til Rusland! Det er som en omvendt Cubakrise!

Og folk er bare, der er ikke engang et ramaskrig i medierne, alle disse ting bliver diskuteret og rapporteret på en fuldstændig afslappet måde, som om det bare var ingenting. Men vi bevæger os skridt for skridt mod et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage, og enhver, der tænker klart over situationen, burde have søvnløse nætter over det.

Fordi spændingen allerede er så høj, er der kun én fejl, og så har vi stadig den store NATO-manøvre, Steadfast Defender 2024, som bringer 90.000 NATO-tropper til Ruslands grænse for at øve et russisk angreb på et eller flere NATO-lande: Det er et mareridt. Jeg ville virkelig ønske, at folk ville vågne op og sige: Lad os vende tilbage til Elbens ånd, lad os finde diplomatiske løsninger, lad os redde liv. For så længe disse krige fortsætter, bliver der ofret flere liv, og familier bliver kastet ud i traumer for resten af deres liv.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål, jeg fik, lige før vi gik i luften, fra en person fra Serbien: "Mens den tyske kansler Scholz var i Kina til samtaler, hævder det tyske

indenrigsministerium, at det har afsløret en kinesisk spionageoperation med forbindelse til en leder af AfD, partiet Alternativ für Deutschland, der stiller op til europaparlamentsvalget. Det var højst sandsynligt ikke en tilfældighed og syntes at have til formål at sabotere Scholz' møder i Kina." Hun spørger: "Blev der opnået noget positivt på Scholz' rejse?"

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Jeg tror, at det faktum, at den tyske industri er rasende over den politik, der kommer fra Bruxelles, og også fra De Grønne og De Frie Demokrater i koalitionsregeringen. Under disse omstændigheder tog Scholz af sted med en stor delegation af administrerende direktører fra nogle af de største virksomheder, og besøget var, efter hvad jeg kan læse mig til, især hvad kineserne siger om det, men også en del vestlig dækning, under disse omstændigheder meget nyttigt. For holdet afviste risikoreduktionen og afkoblingen, som alt sammen er et forsøg på at forberede tredje verdenskrig, for det er det, risikoreduktionen og afkoblingen vil bane vejen for.

Så dette besøg var positivt, naturligvis inden for visse grænser, men denne kampagne for nu at opdage kinesiske agenter under hver eneste seng er bare absurd. Jeg kender ikke til det specifikke tilfælde med AfD's spidskandidat til EU-parlamentet Maximilian Krah, det var en af hans assistenter – det kan være, at han var en kinesisk agent – jeg kan ikke sige det. Det, jeg kan sige, er, at den ude af proportioner, som denne sag bliver fremstillet på, er helt absurd. Hvis man ser på den overvældende fordel, som Kina og Tyskland og Europa, og hvis de gerne vil, også USA, men hvad de lande, der handler med Kina, er det en meget ligetil forretning – jeg mener – jeg håber ikke, at jeg gør nogle kinesere vrede lige nu, men min overbevisning er, at kineserne stort set ikke er i stand til at spionere. Den meget enkle grund er, at hvis man observerer dem, hænger de altid ud på kinesiske restauranter, de opholder sig kun blandt kinesere, de blander sig aldrig med såkaldte

indfødte, så evnen til at spionere er virkelig ikke deres mentalitet. Under alle omstændigheder er den kinesiske udenrigspolitik i det store og hele baseret på et win-win-samarbejde. Hvorfor tror du, at størstedelen af det Globale Syd foretrækker at handle med Kina og ikke med Vesten? Fordi de får fordele! Ville de gøre det, hvis det bare var en måde at tvinge og snyde dem på? Naturligvis ikke!

Det er gået så vidt, at selv i [{{Foreign Affairs}}] (<https://www.foreignaffairs.com/china/chinas-alternative-order-xi-jinping-elizabeth-economy>), magasinet for Council on Foreign Relations, har de i denne uge en artikel af Elizabeth Economy, og bortset fra noget Kina-bashing i begyndelsen, men grundlæggende siger hun, at USA måske burde lære af Kina ved at have en tilsvarende attraktiv model, og måske ville vi komme længere, end vi er i øjeblikket. Så selv i USA er der en nytænkning: "Vent lige lidt: Måske gør kineserne noget rigtigt, og måske er det ikke så god en idé bare at presse lande til militært samarbejde uden at give dem økonomiske fordele."

Jeg tror, at det er mit korte svar: Det er fuldstændig overdrevet. Selv om denne person havde en vis adgang på grund af sin position i Europa-Parlamentet, så er den begrænset, og i forhold til de strategiske spørgsmål er det blæst ud af proportioner.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål fra en ven fra Cameroun, som indleder med at sige: "Tak til Schiller Instituttet for jeres dækning af det Globale Syds fremgang. Det virker, som om meget få mennesker uden for det Globale Syd er klar over dette, så tak for det, I har gjort." Og så skriver hun: "Jeg er bekymret for gengældelse fra Vesten for det antikolonialistiske standpunkt, som regeringer i Vestafrika, såsom Niger, Mali, Burkina Faso og så videre, har indtaget." Og hun spørger: "Kan BRIKS, OPEC-landene eller en anden koalition gøre noget for at hjælpe dem økonomisk, f.eks. udstede kredit mod råstofreserver eller noget i den stil? Jeg takker dig igen som borger i det

Globale Syd for dit svar.”

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at det er det, der allerede sker. Det er naturligvis ikke så let, for det kan kun gøres på bilateralt niveau, eller måske nogle trilaterale ordninger, men det er endnu ikke nået til det punkt, hvor BRIKS for eksempel ville have en fælles reservevaluta, for det ville indebære flere forhandlinger. Så det er endnu ikke fuldt udviklet. Jeg vil tro, at i løbet af i år og næste år – i år har Rusland formandskabet for BRIKS. De holder et stort topmøde den 22.-24. oktober i Kazan. Jeg tror, vi kan forvente visse skridt til den tid.

Også næste år, efter 2025, vil Rusland være formand for Den Nye Udviklingsbank, som indtil da vil blive ledet af Dilma Rousseff. Så forudsat at vi ikke oplever en større strategisk katastrofe, der afslutter civilisationen, er jeg ret overbevist om, at BRIKS-landene er fast besluttede på at afværge alle forsøg på at sabotere den, og i sidste ende vil der blive givet en masse forskelligartet kredit, ligesom Kina allerede har gjort det ved at bruge alle sine statsbanker, bortset fra BRIKS-banken. AIIB [Asian Infrastructure Investment Bank] eksisterer stadig.

Så jeg kan kun sige, at jo flere mennesker, der definerer velvalgte, konkrete udviklingsprojekter og siger: “Se, her er, hvad vi gerne vil have i gang, for elektricitet, for vand, for industri, for landbrug”, og begynder at tale med BRIKS-landene, så vil det forhåbentlig lykkes. Det bliver en kamp, men jeg er optimistisk med hensyn til, at det forhåbentlig bliver flertallet i verden, der vinder. Det er virkelig nødvendigt for hele menneskeheden.

SCHLANGER: Helga, her er et sidste spørgsmål for i dag, fra Menashe, du henviste til det tidligere, men han skriver: “Hvor vigtigt er det, at de universitetsstuderende protesterer i USA over Israel-Gaza-konflikten?”

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er meget vigtigt, fordi man forsøger at indskrænke ytringsfriheden og demokratiet og retten til at udtrykke vrede over det, der sker. Jeg mener, det regelbaserede samfund roser sig selv så meget for at være dem, der opretholder demokrati, menneskerettigheder og regler, men jeg tror, at jo mere undertrykkende de er, jo mere bliver selvmodsigelsen tydelig. Det gode er, at unge mennesker ikke altid tænker så meget over, hvad konsekvenserne kan være, men at de ofte gør det, de føler er det helt rigtige. Så i en vis forstand tror jeg, at meget af håbet afhænger af de unge mennesker, at de ikke vil kapitulere. Jeg synes, det er ret fantastisk, at der er dette oprør på alle de store universiteter i USA. Jeg var bare meget interesseret i et nyligt interview, som blev givet af [professor Jeffrey Sachs med dommer Napolitano] (<https://www.foreignaffairs.com/china/chinas-alternative-order-xi-jinping-elizabeth-economy>), hvor han beskriver dette i meget åbenhjertige og meget klare vendinger. Han er trods alt professor på Columbia University, så man kan kun håbe, at nogle af hans kolleger har en lignende standard, når det gælder om at opretholde disse værdier for ytringsfrihed, i hvert fald hvis man ikke går ind i emnet for det, de protesterer imod. Så jeg synes, det er meget vigtigt, og vi bør støtte dem.

SCHLANGER: En af hans kolleger på Columbia University er den ynkelige Victoria Nuland, som måske uddeler småkager til nationalgarden, så de kan komme til Columbia og smadre demonstrationerne. Vi får se!

Helga, det er alle de spørgsmål, vi har. Nogle afsluttende ord?

ZEPP-LAROUCHE: Tag ikke imod småkager fra Victoria Nuland – aldrig!

SCHLANGER: [latter] Okay! Tak, og vi ses i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, vi ses i næste uge.

To stemmer, tre krige – men kun én menneskehed

24. april 2024 (EIRNS) – To amerikanske afstemninger i løbet af den forgangne uge – den ene i den udøvende magt, den anden i den lovgivende magt – har sat hele planeten i hastig bevægelse mod regulær krigsførelse på tre forskellige kamppladser: Ukraine, Sydvestasien og Kina-Taiwan. Hvem andre end Wall Street og City of London kunne drage fordel af en så selvmorderisk politik?

Torsdag den 18. april nedlagde USA veto mod en resolution i FN's Sikkerhedsråd, som ville have banet vejen for fuldt FN-medlemskab for Palæstina og dermed anerkendelse af landet som en stat og en vej til fred. I stedet garanterede vetoet, at folkedrabet i Gaza ville fortsætte uforstyrret, og det øgede sandsynligheden for, at krigen ville sprede sig fra Israel til Iran og derfra til hele Mellemøstens krigsskueplads – og muligvis hinsides.

Lørdag den 20. april vedtog Repræsentanternes Hus i USA et lovforslag om militær støtte på næsten 100 milliarder dollars til Ukraine, Israel og Taiwan, som derefter blev godkendt af Senatet tirsdag den 23. april og underskrevet af præsident Biden onsdag den 24. april. Lovforslaget giver dusinvis af milliarder af dollars til det amerikanske militær-finansielle kompleks (og derfra videre til fallerede finansfirmaer på Wall Street); det vil sende våben til og politisk opmuntre Zelenskyj-regeringen i Ukraine og Netanyahu-morderne i Israel; og det vil hjælpe med at forberede en kommende varm krig mod Kina i Indo-Stillehavsområdet.

Selv mens du læser denne rapport, truer Biden-administrationen

med at udløse fuld økonomisk krigsførelse og sanktioner mod Kina – en nation på 1,4 milliarder med den mest magtfulde økonomi på planeten – af den slags, der blev iværksat mod Rusland siden 2022, og som spillede en stor rolle i ødelæggelsen af dollaren som verdens reservevaluta. Udenrigsminister Tony Blinken er på en tredages rejse til Kina, hvor han vil fortælle de kinesiske myndigheder, at de er nødt til at standse alt væsentligt økonomisk samarbejde med Rusland med den begrundelse, at de leverer “teknologier med dobbelt anvendelse” til Ruslands krig i Ukraine. Ifølge en artikel i Wall Street Journal den 22. april er USA allerede i gang med at udarbejde sanktioner, som vil afskære kinesiske banker fra det globale finanssystem, hvis de ikke retter sig efter det – præcis den politik, som var en katastrofal fiasko over for Rusland. Hvis den gentages over for Kina, kan det meget vel tippe hele verden over i global af-dollarisering og økonomisk afkobling – optakten til en regulær krig.

Det kinesiske udenrigsministerium fordømte denne “ondsindede hensigt om at bremse og undertrykke Kinas industrielle udvikling ... [og vi] advarer USA om, at undertrykkelse af Kinas videnskab og teknologi er ... at fratage det kinesiske folk dets legitime ret til udvikling. Kina vil reagere resolut.”

Russerne forbereder sig også på, hvad der kommer til at ske. Forsvarsminister Sergej Shoigu meddelte den 23. april, at den nye generation af S-500 luftværnsmissilssystemet vil blive taget i brug senere på året. Russiske medier bemærker, at man ikke ved meget om S-500, bortset fra at det efter sigende skulle være i stand til at opfange hypersoniske missiler og ødelægge mål i lavt kredsløb om Jorden. De i Vesten, som aktivt overvejer et “forebyggende halshuggende” atomangreb mod Rusland, bør tænke sig om en ekstra gang – hvis det stadig er en del af deres overvejelser.

Samtidig er Rusland og Kina i fuld gang med at samarbejde med venligtsindede nationer om at udvide højteknologiske infrastrukturprojekter i hele Eurasien-Stillehavsregionen samt

at udforske finansielle og handelsmæssige relationer med andre BRIKS-nationer, som kan omgå de dødbringende sanktioner og den spekulative gæld, der er forbundet med Wall Streets bankerotte dollarbaserede system. Den russiske præsident Vladimir Putins diskussion om fortiden og fremtiden for Baikal-Amur Mainline-jernbanesystemet i landets fjerne østen er et eksempel på denne tilgang. Det skal understreges, at Ruslands tidligste jernbanebyggeri, som åbnede landets enorme indre, var inspireret af præsident Abraham Lincolns transkontinentale jernbane og af det amerikanske økonomiske system i øvrigt.

Hvorfor er USA ikke allieret med sådanne bestræbelser i dag, i stedet for at gå i krig for at stoppe dem efter ordre fra Wall Street og City of London? Det er det påtrængende spørgsmål, som amerikanere, der er trætte af krigen i Ukraine, som er forfærdede over det USA-støttede folkemord i Gaza, og som synes, det er vanvittigt at gå i krig mod Kina, må stille og besvare.

Ligesom Kina har Rusland gentagne gange erklæret, at de er parate til at samarbejde med USA og Europa, så længe der er tale om ægte gensidig fordel og respekt for hinandens centrale interesser. I dets grundlæggende dokument fra 31. marts 2023, "Konceptet for Den Russiske Føderations udenrigspolitik" erklærede den russiske regering utvetydigt:

"Rusland betragter ikke sig selv som en fjende af Vesten, isolerer sig ikke fra Vesten og har ingen fjendtlige hensigter med hensyn til denne; Rusland håber, at de stater, der tilhører det vestlige samfund, i fremtiden vil indse, at deres konfrontationspolitik og herskesyge mangler perspektiver, vil tage hensyn til de komplicerede realiteter i en multipolær verden og vil genoptage et passende samarbejde med Rusland og lade sig lede af principperne om suveræn lighed og respekt for hinandens interesser. Den Russiske Føderation er klar til dialog og samarbejde på et sådant grundlag."

Som Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche,

gentagne gange har understreget, er vi én menneskehed, og vi må løse sikkerheds- og udviklingsbehovene for {alle} nationer, ellers løser vi ingen.

Foto: Credit/C-SPAN

Stigning i protester og teltlejre på amerikanske universitetscampusser, mens administratorer slår ned på dem

Den 23. april 2024 (EIRNS) – I mange stater fortsætter protestaktionerne på universitetscampusser mod USA's udenrigspolitik. På Harvard University, University of Michigan, Yale University og andre steder dukker der teltlejre op for at gøre opmærksom på krisen. Der er dukket teltlejre op på MIT, Tufts og Emerson College i Massachusetts til støtte for demonstranter, der er blevet arresteret på Columbia University, fordi de protesterede mod folkemordet på palæstinenserne i Gaza.

Mange universitetsadministratorer lukker undervisningen ned og tyer til andre taktikker, idet de tager argumentet om, at studenterprotester er "antisemitiske", til sig. Ifølge et brev fra administrationen, som blev offentliggjort i Harvard Universitys studenteravis, The Crimson, vil de fem indgangsporte til Harvard Yard fra byen Cambridge blive lukket

i perioden 22.-26. april, undtagen for Harvard-studerende, som kan fremvise legitimation på forlangende. Nægtelse af at overholde reglerne vil blive "genstand for disciplinære foranstaltninger", advares der i brevet.

Som sædvanlig står Anti-Defamation League i spidsen for en kampagne, der kalder alle studenterprotester, som fordømmer det israelske folkemord på palæstinenserne i Gaza, som opfordrer til våbenhvile mellem Israel og Hamas, eller som lover at støtte palæstinenserne rettigheder, for antisemitiske. Men i går kom der et tilbageslag, da hundredvis fra Columbia-fakultetet udvandrede i solidaritet med de protesterende studerende, beretter Common Dreams i dag.

Medstifteren af IfNotNow, en amerikansk-jødisk gruppe, der er imod AIPAC og Israels apartheidpolitik over for palæstinenserne, Yonah Lieberman, lagde et foto af Columbia-fakultetets arbejdsnedlæggelse ud på X og opfordrede til: "Solidaritet med disse fakultetsmedlemmer. Skam over de etablerede politikere og agitatorer, der sviner anti-krigsprotesten på Columbia til som noget andet end det, den er: et modigt standpunkt for frihed og fred." Maureen Akhter, grundlægger af Muslims for Peace, takkede fakultetsmedlemmerne, "som ikke gav efter for anstiftere, der puster til hadets og splittelsens flammer." Isra Hirsi, datter af Ilhan Omar (D-MN), blev suspenderet fra Barnard College i Columbia for at have deltaget i protesterne. Omar hilste fakultetets solidaritet velkommen, men understregede, at problemet er folkemordet i Gaza, og at opmærksomheden bør rettes mod det.

Jewish Voice for Peace (JVP) anklagede Columbia for at have skabt et "klima af undertrykkelse og skade for studerende, der protesterer fredeligt for at få sat en stopper for det israelske folkemord på palæstinenserne i Gaza." Med henvisning til Joe Bidens udtalelse den 21. april om, at der er en stigende antisemitisme på universiteterne, advarede JVP om, at Biden "ligesom administratorerne på Columbia University på

farlig og upræcis vis antager, at alle jødiske studerende støtter den israelske regerings folkemord på palæstinenserne. Denne antagelse skader direkte palæstinensiske og jødiske studerende.”

Foto: Ted Eytan, CC0

Kampagne for ‘Oase-planen’; Flyt bjerge

Den 23. april 2024 (EIRNS) – Nye initiativer i Eurasien i denne uge er på en spændende måde i overensstemmelse med “Oase-plan”-tilgangen for økonomisk udvikling og sikkerhed, især med hensyn til transport, vand og energi. ” Oase-plan”-konceptet blev fremsat i 1970’erne af Lyndon LaRouche, statsmand og økonom, og udgør i dag den nødforanstaltning, der er påkrævet for at mobilisere for at stoppe ødelæggelserne i Palæstina-Israel og andre krigszoner og for at afværge udbruddet af Tredje Verdenskrig.

Faren for militær optrapning, der endda går så langt som til atomar udslettelse, ses i det amerikanske senat i dag, hvor man hastigt har godkendt en finansieringspakke på 95 milliarder dollars, primært til våben til Ukraine, Israel, Indo-Stillehavsområdet og andre såkaldte “nationale sikkerheds”/Big Brother-programmer, både hjemme og i udlandet. Det moralske fordærv og den skinbarlige uvidenhed blandt de fleste af de 100 medlemmer af USA’s højeste lovgivende kammer blev udstillet på dramatisk vis i de 10 timers taler før afstemningen. Den endelige afstemning var 79 for og 18 imod. Bemærk, at foranstaltningen indeholder tilladelse til flere sanktioner mod Rusland, Kina og Iran, som alle er BRIKS-

medlemmer.

I stor kontrast hertil står de nye diplomatiske initiativer i denne uge for venskab og infrastruktur, som omfatter møder og forpligtelser fra Tyrkiet til Pakistan og sydpå til Afrika, og som i høj grad involverer Rusland. To af de vigtigste nationer, der er direkte involveret i det nye venskab, er de nye BRIKS-medlemmer, Iran og U.A.E., sammen med BRIKS-grundlægger og vært for BRIKS-topmødet i 2024, Rusland.

Den tyrkiske præsident, Recep Tayyip Erdoğan, mødtes i Irak i går med premierminister Mohammed Shia al-Sudani og præsident Abdul Latif Rashid til bilaterale samtaler, og under besøget deltog ministre fra U.A.E. og Qatar i en fire-nationers forpligtelse til "Projekt Udviklingsvej". Det vil indebære bygning af motorveje, jernbaneforbindelser og andre forbindelseselementer, herunder opbygning af Iraks Grand Faw-havn, som skal bruges til transit af gods, mennesker og ideer til en grænseflade mellem de tre kontinenter. Hensigten er at færdiggøre de vigtigste forbindelser inden 2030. Lederne af Tyrkiet og Irak underskrev også en strategisk aftale, hvorunder de underskrev 24 aftalememoranda, bl.a. om forbedret deling af floderne Tigris og Eufrat.

Irans præsident, Ebrahim Raisi, rejste i denne uge til Pakistan for at mødes med premierminister Shehbaz Sharif og mange andre ledere. Dette diplomati opvejer de opblussende grænsekonflikter og åbner op for potentielle fælles energi- og transportprojekter, som længe har været blokeret af åbne eller skjulte aktioner fra vestlige netværk. For eksempel er der udsigt til, at den længe ventede gasledning kommer til at løbe fra Iran til Pakistan, hvor der er et stort behov for brændstof.

Ruslands præsident Vladimir Putin var i går vært for en forsamling i Moskva, herunder med Aserbajdsjans præsident, Ilham Aliyev, i anledning af 50-årsdagen for påbegyndelsen af byggeriet af Baikal Amur Mainline (BAM)-jernbanen. Putin

bemærkede, at den nye internationale nord-syd-transportkorridor (INSTC) er i samme store skala som BAM, og sagde at den er tilegnet "fremskyndet økonomisk og social udvikling af de eurasiske lande og landene i det Globale Syd..." Putin sagde, at INSTC løber fra den nordlige sørute til Den Persiske Golf.

Et symbol på en positiv udvikling på trods af frygtelig uretfærdighed er det nye afghanske godstogs succes, som forlod Herat for to dage siden på vej gennem Iran til sin destination i Mersin i Tyrkiet. I en pressemeddelelse fra det afghanske jernbaneministerium hedder det, at dette tog er den første eksport-forsendelse af mineralmalm til Tyrkiet. Der har ikke kørt et sådant tog i fem år. Det transporterer 1.100 tons talkum.

Disse initiativer til forbindelser og gensidig fordel kommer fra det samme udsigtspunkt som udviklingsprincippet bag "Oase-planen". Nødvendigheden af at kæmpe for det, fremgår af faren fra det vanvittige pres for mere krig og blodprofit til det militærindustrielle og finansielle kompleks.

I dag førte den britiske premierminister Rishi Sunak personligt an i kampen. Han tog til Polen, hvor han proklamerede, at Storbritannien vil sende yderligere 620 millioner dollars i militær støtte til Ukraine. I morgen er han i Berlin, hvor han mødes med forbundskansler Olaf Scholz og med NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg. Den britiske forsvarsminister Grant Shapps var begejstret for de britiske våben til Ukraine: "Denne rekordstore pakke med militær hjælp vil give præsident Zelenskyj og hans modige nation mere af det udstyr, de har brug for til at smide Putin ud og genoprette fred og stabilitet i Europa."

Den Internationale Fredskoalition (IPC), som Schiller Instituttets leder, Helga Zepp-LaRouche, har taget initiativ til, spiller en afgørende rolle som drivkraft for "Oase-planen", en idé og handling for en ny økonomisk og

sikkerhedsmæssig verdensarkitektur. I IPC's invitation til det ugentlige fredagsmøde, som blev sendt i dag, står der: "Da vi startede de ugentlige IPC-møder for næsten et år siden, gjorde vi det for at forene de forskellige elementer i fredsbevægelsen i alle lande ud fra den tanke, at så længe de forskellige grupper og organisationer forbliver adskilt, vil de ikke være stærke nok til at overvinde den tiltagende krigsfare. Vi har gjort betydelige fremskridt ved at forene forskellige elementer, i alt omkring 1500 forskellige individer og repræsentanter for institutioner, som er aktive i kampen for fred, men det er tydeligvis ikke nok. For nylig gennemførte Schiller Instituttet en meget vellykket online-konference, hvor Oase-planen for et omfattende økonomisk udviklingsperspektiv for hele Sydvestasien blev præsenteret, men den strategiske situation nærmer sig et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage...

"Vi opfordrer jer derfor til ikke kun at deltage i det kommende møde på fredag, men at række ud til alle jeres venner, samarbejdspartnere og relevante institutioner for at slutte jer til os og drøfte fælles handlinger for at overvinde faren for at glide ind i Tredje Verdenskrig i den nærmeste fremtid. Hvis fredsbevægelsen forbliver splittet, vil vi ikke være stærke nok. Hvis vi står sammen, kan vi flytte bjerge."

Foto: Credit: C-SPQN

Important Oasis Plan Links

14 min. video: The Oasis Plan: LaRouche's Solution for the Middle East.

The April 13, 2024 Oasis Plan conference: [Link](#): full videos, and an hour-long summary video.

The following are all links:

Transcript of Helga Zepp-LaRouche's speech at the April 13 conference "The New Name for Peace is Development.

Helga Zepp-LaRouche's Ten Principles for a New International Security and Development Architecture.

Transcript of H.E. Ambassador Prof. Dr. Hassassian's speech, and the direct dialogue between Helga Zepp-LaRouche and the Ambassador during the April 13 conference.

Video and transcript of Schiller Instituttets hour-long interview with H.E. Ambassador Prof. Dr. Hassassian on March 13, 2024.

Online speech by Hussein Askary speech November 11, 2023 to our meeting in Copenhagen: What led to the war in Gaza? What is the exit strategy?

FN-undersøgelse afviser Israels anklager mod hjælpeorganisationen UNRWA

Den 22. april 2024 (EIRNS) – FN's undersøgelse, der siden 5. februar har været ledet af den tidligere franske udenrigsminister Catherine Colonna, har ikke fundet noget grundlag for Israels anklager mod UNRWA (FN's hjælpeorganisation for palæstinensiske flygtninge), rapporterede {Times of Israel}. Israel havde anklaget UNRWA for at være fatalt påvirket af Hamas-terrorister. De udsendte disse anklager den 26. januar, få timer efter at Den

Internationale Domstol havde afsagt sin forventede kendelse om, at Sydafrika havde godtgjort, at Israel sandsynligvis var involveret i folkedrab på palæstinensere i Gaza; så mistanken var allerede på det tidspunkt, at der måske ikke var mange beviser for Israels påstande. Hvad værre er, uanset de tvivlsomme israelske påstande, har forskellige vestlige lande i de sidste tre måneder afbrudt deres økonomiske støtte til det primære organ, der forsøger at holde 1,4 millioner palæstinensiske flygtninge i Gaza i live, plus millioner andre på Vestbredden, i Jordan, Libanon, Syrien og andre steder. Tilsyneladende har Israel kun gjort en beskeden eller slet ingen indsats for at retfærdiggøre nogen af deres påstande.

I "Independent Review of Mechanisms and Procedures To Ensure Adherence by UNRWA to the Humanitarian Principle of Neutrality", dateret 20. april 2024, står der, at Israel ikke har fremlagt beviser for påstande om, at UNRWA-medarbejdere i Gaza har forbindelser til terrororganisationer. Deres sammenfatning er offentliggjort i dag, men {The Guardian} rapporterede fra en kopi af resultaterne, som de havde fået. I {Times of Israel}s dækning blev det bemærket, at Israel havde påstået, at mindst 12 ansatte i FN's organ for palæstinensiske flygtninge var direkte involveret i de grusomheder, som Hamas begik mod Israel den 7. oktober; yderligere 30 assisterede eller faciliterede disse forbrydelser; og så meget som 12% af organisationens personale var tilknyttet terrororganisationer.

Colonna-rapporten påpegede, at Israel modtager en regelmæssigt opdateret liste over UNRWA's ansatte for at kunne kontrollere dem, men at Israel ikke har rejst bekymring over for UNRWA eller FN om nogen navne, der er dukket op på listen siden 2011! Og videre: "Israel har offentligt hævdet, at et betydeligt antal af UNRWA's ansatte er medlemmer af terrororganisationer. Israel har dog endnu ikke fremlagt beviser for dette."

Gennemgangen finder, at "UNRWA er uerstattelig og uundværlig for palæstinenserne menneskelige og økonomiske udvikling.

Desuden betragter mange UNRWA som en humanitær livline”i Gaza, Jordan, Libanon, Syrien og på Vestbredden. Den fandt, at UNRWA allerede har en omfattende screeningsproces på plads for at “sikre overholdelse af de humanitære principper”, og at UNRWA endda “har en mere udviklet tilgang til neutralitet end andre lignende FN- eller NGO-enheder.”

FN’s generalsekretær, António Guterres, hilste ifølge sin talsmand, Stéphane Dujarric, i dag rapporten velkommen. Dujarric sagde: “Han har aftalt med [UNRWA’s] generalkommissær, Philippe Lazzarini, at UNRWA, med generalsekretærens støtte, vil udarbejde en handlingsplan for at gennemføre anbefalingerne. Fremover appellerer generalsekretæren til alle interessenter om aktivt at støtte UNRWA, da det er en livline for palæstinensiske flygtninge i regionen.”

Jordans udenrigsminister: Israels angreb på Rafah vil føre til en massakre

Den 22. april 2024 (EIRNS)–Jordans vicepremierminister og udenrigsminister, Ayman Safadi, sagde i går til CNN, at hvis Israel angriber Rafah, vil det medføre en massakre, og det bør forhindres. “Dette angreb bør forhindres uanset hvad. Det vil udelukkende føre til en massakre, når man tænker på koncentrationen af mennesker og den allerede elendige virkelighed, som krigen mod Gaza har skabt. Desværre tyder alle udtalelser fra Israel på, at Netanyahu vil fortsætte med den krig. “Det ser ud til, at Netanyahu sender alle signaler om, at han vil angribe Rafah,” udtalte han [ifølge TASS] (<https://tass.com/world/1778585>).

Foto: UN TV

Irans udenrigsminister nedtoner Israels droneangreb

21. april 2024 (EIRNS) – I et interview med [NBC News] (<https://www.nbcnews.com/news/world/iranian-foreign-minister-says-weapons-used-israeli-attack-toys-children-rcna148568>) den 19. april nedtonede Irans udenrigsminister, Hossein Amir-Abdollahian, Israels droneangreb på Iran tidligt fredag morgen lokal tid den 19. april. Interviewet blev dækket bredt af andre nyhedsbureauer.

“Det, der skete i går aftes, var ikke et angreb,” sagde udenrigsminister Hossein Amir-Abdollahian i et interview med Tom Llamas fra NBC News. “De var mere ligesom legetøj, som vores børn leger med – ikke droner.”

Han antydede, at Iran ikke ville svare igen, medmindre der var et betydeligt angreb fra Israel. “Så længe der ikke er noget nyt israelsk angreb mod vores interesser, så vil vi ikke reagere,” sagde han. Og han advarede også om, at Iran ville reagere, hvis der kom et alvorligt angreb. “Hvis Israel foretager en afgørende handling mod mit land, og det bliver bevist over for os, vil vores reaktion være øjeblikkelig og maksimal og få dem til at fortryde det,” sagde udenrigsministeren.

Ministeren understregede, at Irans nylige 300 droneangreb på Israel var ment som “en advarsel”. “Vi kunne have ramt Haifa og Tel Aviv. Vi kunne også have ramt alle de økonomiske havne i Israel.... Men vores røde linjer var civile – vi havde udelukkende et militært formål,” sagde Amir-Abdollahian.

Foto: Wikimedia

Hvad er krigens sold?

21. april 2024 (EIRNS) – USA's regering sætter alt ind på krig. Udenrigsministeriet nedlagde veto mod en resolution fra FN's Sikkerhedsråd om optagelse af staten Palæstina i FN, selvom 140 nationer anerkender Palæstina som en stat – USA gjorde dette for at støtte Israels krig for at affolke Palæstina. I mellemtiden stemte den amerikanske kongressen for at udstede endnu 100 milliarder dollars i amerikansk statsgæld for at kunne levere yderligere krigsmateriel til Ukraine, Israel og Taiwan. Og den gav igen fuldmagt til overvågning, uden dommerkendelse, af amerikanere, der kommunikerer med udenlandske kontakter. Hvorfor uden dommerkendelse, uden det 4. forfatningstillæg? Den republikanske senator Lindsey Graham sagde til det spørgsmål på Fox News Sunday: "Vi er i krig! De kommer for at slå os alle sammen ihjel!".

Medierne genlyder af ros til Kongressen for at udvise "ansvarsfuldt tværpolitisk samarbejde" om krig, krig og flere udgifter til krig. Milliardærerne, som finansierer valget af disse tværpolitiske krigsmagere, er glade.

Men hvad får USA og dets befolkning ud af at udstyre og finansiere den konstante krig? Republikaneren Paul Gosar fra Arizona, en af dem i Repræsentanternes Hus, der stemte "nej", udtrykte det på denne måde: "Jeg er vred over, at Kongressen og Joe Biden ikke tøver med at finde yderligere 60 milliarder dollars til et korrupt land, men er ligeglade med, at inflationen er 19% højere, siden Biden tiltrådte, benzin koster omkring 4 dollars pr. gallon i hele landet, ... renten på et boliglån er 8%, vores veje og broer er i forfald, vores statsgæld er på 34 billioner dollars, reallønnen er faldende..."

USA kan ikke opbygge statsgæld på denne måde uden at forårsage inflation og højere renter i hele verden; IMF har lige indrømmet det. Det medfører, at udviklingslån og bistand til de fattigste lande skæres ned, at fattigdommen stiger, og at millioner emigrerer for at finde underbetalt arbejde i Europa og USA. Det gør det sværere og sværere for finansministeriet at finansiere USA's gæld, som ser ud til at være ude af kontrol. Alt dette for at føre krige, der dræber hundredtusinder, truer med verdenskrig og forsøger at "ruinere" den voksende BRIKS-gruppe af industrialiserede nationer.

Formanden for Repræsentanternes Hus, Mike Johnson fra Louisiana, sagde, at den seneste krigsfinansiering "bliver her". Han mente, at det inkluderer enorme udlæg til de store våbenproducenter som Raytheon, Boeing osv. Men som lederen den 21. april i {EIR Daily News} spørger: "Hvad bliver her", når krigsbudgettet er på 1 billion dollars om året, og det årlige budgetunderskud alt i alt er på over 2 billioner dollars?

Al den gæld bliver lige her, på Wall Street, hvor spekulanter opkøber den til derivatvæddemål, der truer med at få den til at eksplodere. Selve krigen foregår her, i form af masseskyderier, som kommer i de grusomme nyheder hver dag. Nedskæringer rammer den økonomiske infrastruktur, skoler og hospitaler.

Men vi bør ikke kun tænke på de dårligdomme, vi har, men også på den velsignelse, vi går glip af. Hvis USA gik med i store projekter for at skaffe ferskvand, strøm, transport, boliger og sundhedspleje til underudviklede nationer, kunne det skabe fred gennem udvikling. Det er det princip, som Schiller Instituttets "Oase-Plan" for Sydvestasien repræsenterer.

[Denne video] (<https://youtu.be/7TvJt6nlYpI>) har højdepunkter fra Schiller Instituttets "Oase-Plan"-konference den 13. april, hvor støtten til planen begyndte at vokse fra diplomatiske repræsentanter fra en håndfuld nationer.

De er vores allierede, når vi går i spidsen for fred gennem udvikling.

Det vil føre til god vilje, gode jobs, der skaber kapitalgoderne til de udviklingsprojekter, vi investerer i, og glæden ved at gøre godt.

The U.S. Congress voted \$100 billion for wars. Credit: Official White House Photo by Lawrence Jackson

Washington bliver stadig mere isoleret og vanæret; nu er det tid til borgernes lederskab

Ikke korrekturlæst

20. april 2024 (EIRNS) – Stærke reaktioner af foragt for USA kommer frem internationalt for den skammelige eneste stemme, USA afgav i FN's Sikkerhedsråd den 18. april, imod resolutionen om, at staten Palæstina skal optages i FN som medlemsnation, støttet af 12 af de 15 medlemmer af Sikkerhedsrådet (med Storbritannien og Schweiz, der undlod at stemme). Dette var en særlig ministersession, og ledere fra over 40 nationer fra hele verden kom personligt for at tale, og de fleste af dem perspektiverede, hvordan en palæstinensisk stat vil bidrage til betingelserne for at afslutte blodbadet i Gaza, åbne vejen for udvikling og endelig skabe sikkerhed i regionen. Der er allerede 140 nationer, som har anerkendt den palæstinensiske stat.

Men Washington siger NEJ.

Det kinesiske udenrigsministeriums talsmand Lin Jian udtalte i går om USA's veto: "Historien og verdens folk vil ikke glemme denne samvittighedsløse handling."

Der er mange lignende udtalelser. Allerede før afstemningen den 18. april sagde den indiske seniordiplomat (pensioneret) M.K. Bhadrakumar: "Det internationale samfund forstår udmærket det hykleri og den notoriske dobbeltmoral, der kendetegner amerikansk diplomati." Han henviste specifikt til USA's forsøg på at få andre nationer til at underskrive en fælles erklæring mod Iran for at angribe – ikke gengælde – Israel. Erklæringen omfattede kun 47 andre nationer ud over USA og Israel, da den blev offentliggjort den 17. april, og der var slet ingen nationer fra Afrika eller Central- og Sydøstasien.

I dag fulgte så endnu en skammelig og meget farlig afstemning i USA. Repræsentanternes Hus stemte for at godkende 95 milliarder dollars i militær og relateret amerikansk finansiering til Israel, Ukraine, Taiwan og et fjerde lovforslag, der bemyndiger mange ting, fra sanktioner mod Iran til forbud mod amerikanske penge til UNRWA, til fornyet bemyndigelse af den berygtede Foreign Intelligence Surveillance Act – Big Brothers indenrigspolitiske kontrolmekanisme.

Fordelingen er 61 milliarder dollars til Ukraine, 26 milliarder dollars til Israel, 8 milliarder dollars til Indo-Stillehavsområdet og resten til den anden lov om "national sikkerhed". Senatet vil nu tage disse tiltag op den 23. april – måske endda i en alt-for-en afstemning, sagde Senatets flertalsleder Chuck Schumer (D-NY) efter dagens behandling i Repræsentanternes Hus.

Både præsident Biden for Demokraterne og formanden for Repræsentanternes Hus, Mike Johnson, for Republikanerne, roste straks og ekstatisk dagens afstemning i Repræsentanternes Hus,

som har været udsat i mange måneder, på den mest hovedløse og distancerede måde. Biden sagde, at afstemningen "besvarer historiens kald." Det er et "klart budskab om styrken af amerikansk lederskab på verdensscenen." Johnson roste afstemningen i Repræsentanternes Hus for at følge, hvad han kaldte "et gammelt militært ordsprog": "Send kugler til konfliktzoner i udlandet i stedet for vores egne tropper."

Johnson tilføjede selvtilfreds, at 80% af de nye amerikanske midler til Ukraine vil blive brugt hjemme på at genopfylde militære lagre. Han sagde om de statslige udgifter: "De bliver her."

Hvad betyder "blive her" for den amerikanske økonomi? Det betyder blodige profitter til det militær-finansielle kompleks og ødelæggelse af befolkningens eksistensmuligheder. Tag en hvilken som helst stat, og man vil se det samme. I Iowa, en førende landbrugsstat, er den eneste sektor i fremgang Army Munitions Factory nær Burlington, hvis udvidelse er blevet finansieret af forsvarsministeriet for at øge produktionen af 155 mm ammunition. Landbrugsindkomsten forventes at falde med 40% i 2024. Iowas hospitaler, plejehjem og andre institutioner er i problemer og lukker ned; skolerne kan ikke finde lærere; broerne er i forfald; elektriciteten kommer for over halvdelen vedkommende fra vindmøller og er upålidelig. I denne uge underskrev Iowas guvernør Kim Reynolds et lovforslag, der tillader lærere og administratorer i offentlige skoler at bære våben som beskyttelse.

Kuglestøderne skal væk. "Der er en grænse for tyrannernes magt." Nu er tiden inde til borgerlederskab for statsmandskunst og kultur, og der er initiativer af alle slags, fra aktivering på universiteter i hele USA til de økonomiske protester fra landmænd i Europa.

I Israel fandt der i dag overlappende demonstrationer sted op til 55 steder, herunder i Tel Aviv, Be'er Sheva, Caesarea og Haifa, hvor nogle krævede tidlige valg for at afsætte

Netanyahu, mens andre insisterede på, at han indgik en aftale om at få gidslerne hjem. Den palæstinensiske præsident Mahmoud Abbas sagde i dag, at han vil "genoverveje" at opretholde forbindelserne med USA.

I går mødtes hundredvis af mennesker fra mange lande i Istanbul for at lægge de sidste planer for " Frihedsflåden" med hjælp til Gaza, som efter planen skal afgå fra Tyrkiet i næste uge. Deres pressemeddelelse lød i går, at den "har til formål at bryde Israels ulovlige belejring af Gaza og kræve en øjeblikkelig våbenhvile for at redde tusindvis af palæstinenseres liv."

I FN er der fortilfælde og mekanismer til at tage nødvendige politiske tiltag op i Generalforsamlingen, når FN's Sikkerhedsråd bliver undergravet på den måde, som USA gør. Med flere nationer, der fungerer som en del af Den Globale Majoritet, kan der skabes betingelser for internationalt samarbejde, selv i FN. I betragtning af faren for, at konflikter udvikler sig til regionale, generelle og atomare krige, er der et påtrængende behov for handling fra hver enkelt.

Slut dig til den Internationale Fredskoalition, der blev startet for 10 måneder siden af Helga Zepp-LaRouche, leder af Schiller Instituttet, for " Oaseplanens" tilgang til fred gennem udviklingsperspektivet.

U.S. Representative to the United Nations Robert Wood rejects Palestian Statehood. Credit: UN Photo

Et fyrtårn af håb i mørke tider: 25 år med West-Eastern Divan Orchestra

Ikke korrekturlæst

Den 15. april 2024 fandt 25-års jubilæumskoncerten for [West-Eastern Divan Orchestra] (<https://west-eastern-divan.org/>) sted i Berliner Philharmonie i Berlin, Tyskland. Felix Mendelssohn Bartholdys berømte Violinkoncert i e-mol (op. 64) og Anton Bruckners Symfoni nr. 4 i Es-dur (i 1878/80-versionen) blev opført i den udsolgte Philharmonie under ledelse af den verdensberømte dirigent og pianist Daniel Barenboim. Solisten i Mendelssohns violinkoncert var den fremragende unge violinist [Yamen Saadi] (<https://west-eastern-divan.org/conversation-yamen-saadi>) fra Ramallah, som har spillet i West-Eastern Divan Orchestra, siden han var 11. I de sidste to år har han været koncertmester i Wiener Statsoperas orkester.

Publikum klappede begejstret og hyldede dirigenten, solisten og orkestret for deres flotte fremførelse af det smukke og krævende program – og for deres personlige eksempel på at stå sammen for lighed og retfærdighed og trodse den aktuelle optrapning i Mellemøsten.

I 1999 grundlagde Daniel Barenboim og den palæstinensiske litteraturforsker Edward W. Said, som døde i 2003, West-Eastern Divan Workshop i Weimar, hvorfra orkestret af samme navn opstod, for at gøre det muligt for unge mennesker at engagere sig i en dialog mellem de forskellige kulturer i Mellemøsten. <https://west-eastern-divan.org/founders>
Orkestrets medlemmer mødes årligt til prøver, foredrag og diskussioner som forberedelse til koncerter og internationale koncertturnéer. Orkestret, der består af lige mange israelske

og arabiske musikere og nogle få spanske, tyrkiske og iranske medlemmer, har fået sit navn fra Goethes digtsamling {West-Eastern Divan}.

Orkestret præsenterer sig selv: "Det eneste politiske aspekt, der er fremherskende i West-Eastern Divan Orchestras arbejde, er overbevisningen om, at der ikke findes nogen militær løsning på den arabisk-israelske konflikt, og at israelernes og palæstinenserens skæbner er uløseligt forbundne. Musik giver den enkelte ret og pligt til at udtrykke sig selv fuldt ud, mens man lytter til sin nabo. Baseret på denne forestilling om lighed, samarbejde og retfærdighed for alle repræsenterer orkestret en alternativ model til den nuværende situation i Mellemøsten og beviser gang på gang, at musik kan bygge broer og nedbryde barrierer, der tidligere blev anset for uoverstigelige."

Intet er bedre egnet til at tænde den gnist af menneskelig kreativitet, der ligger og ulmer i ethvert menneske, og gøre det i stand til at overvinde tilsyneladende helt uløselige problemer, end smuk kunst. Det er princippet om "menneskets æstetiske uddannelse", der kan gøre mennesket virkelig frit, som Friedrich Schiller skrev.

"At forene håb og skønhed med verden"

(Daniel Barenboim og Mariam Saids artikel til aftenens programbrochure introducerede læseren til deres vedholdende, lidenskabelige intervention for at redde en akut truet menneskelig civilisation fra barbari:)

"To og et halvt årti efter grundlæggelsen af West-Eastern Divan Orchestra reflekterer vi over dets arv og dets løfte for fremtiden.

"Vi ser tilbage på mange meningsfulde øjeblikke, fra en historisk koncert i Ramallah i 2005 til en optræden i FN's Generalforsamling og anerkendelsen som Global Advocate for Cultural Understanding, til at spille for pave Benedict XVI i

2012 og ved FN's humanitære topmøde i Istanbul i 2016. Vi husker West-Eastern Orchestra's yderst succesfulde turnéer, stående ovationer i verdens mest prominente koncertsale og utallige øjeblikke med sublime musikalske oplevelser. Vi mindes gaven fra hundredvis af talentfulde kunstnere, som har bæret os med deres musikalitet og passion for vores mission.

"Men vores arbejde er ikke fuldført, og vi markerer dette jubilæum med tungt hjerte. I løbet af de seneste årtier er situationen i Mellemøsten blevet forværret og tilspidset, og en retfærdig, fredelig løsning synes længere væk end nogensinde. I dag, hvor israelerne stadig sørger over dem, der døde den 7. oktober 2023, og afventer skæbnen for dem, der stadig er i fangenskab, er mere end 33.000 palæstinensere blevet dræbt, og over 1 million mennesker, herunder kvinder og børn, sulter og fordrives i Gaza. Hvordan kan vi forblive standhaftige i vores vision om retfærdighed og lighed i lyset af så forfærdelig vold?

"West-Eastern Divan Orchestra har aldrig hævdet at være et "orkester for fred", som det er blevet kaldt mange gange af andre. Det blev udtænkt som et projekt mod uvidenhed, der opfordrer folk til at lære deres næste at kende og forsøge at forstå, hvad den anden tænker og føler. I 1999 skrev Edward [Said], at den musikalske ånd, der ligger til grund for orkestrets mission, "hverken er et sentimentalt universalmiddel eller en let løsning" på problemerne i vores splittede verden. Men budskabet er ikke desto mindre højt og klart og hævder humanisme som den "sidste modstand, vi har mod de umenneskelige praksisser og uretfærdigheder, der skæmmes menneskets historie.

"I mange år har vores orkester været et fyrtårn af håb, og gennem musikernes utrættelige indsats har det forvandlet sig til den institution i verdensklasse, som det er i dag. Det er nu vores ansvar at forene dette håb og denne skønhed med en verden, der kan virke håbløs. Ved denne betydningsfulde lejlighed undersøger vi vores institutions rolle i verden og

begynder at omskrive alle de ting, der ikke længere tjener os. Vi har ikke svarene til jer i dag, men vi har viljen til at stille vigtige spørgsmål og selvfølgelig det privilegium at dele en aften med smuk, kraftfuld musik med jer.

“Og mens vi alle tager os tid til at lytte, vil vi tillade os at bevare håbet om en fremtid som den, der så modigt blev forestillet for 25 år siden i Weimar.”

I den forstand er West-Eastern Divan Orchestra en inspiration til den ånd, vi alle har brug for i dag. Yderligere oplysninger: <https://daniel-barenboim-stiftung.org/home>

Uddrag fra [Daniel Barenboim Stiftung] (<https://daniel-barenboim-stiftung.org/home>) hjemmeside:

Daniel Barenboim Stiftung (stiftelse) er paraplyorganisation for West-Eastern Divan Orchestra og Barenboim-Said Akademie med Pierre Boulez Saal i Berlin.

Stiftelsens hovedaktiviteter omfatter administration af alle aspekter af West-Eastern Divan Orchestras internationale turnéer, forskellige musik- og uddannelsesprojekter primært i Mellemøsten – såsom Barenboim-Said Music Center i Ramallah – samt individuelle legatprogrammer.

Orkestret har delt scene med internationalt anerkendte solister, herunder Anne-Sophie Mutter, Yo-Yo Ma og Martha Argerich, som siden er blevet udnævnt til æresmedlemmer af orkestret.

West-Eastern Divan Ensemble, som blev skabt af orkestrets koncertmester, Michael Barenboim, i 2019, bringer den samme musikalske ekspertise og ånd til et intimt kammermusikformat.

Foto: Wikimedia

“Retfærdighed er uundgåelig”: Et revolutionært øjeblik i FN

Ikke korrekturlæst.

19. april 2024 (EIRNS) – Den 19. april 1775 markerer for mange den “officielle begyndelse” på den amerikanske revolution: slaget ved Lexington-Concord – “skuddet, der blev hørt over hele verden”. Den 18. april, 249 år senere, blev der foretaget en “afstemning, der blev hørt over hele verden” i FN’s Sikkerhedsråd. Algeriet, Frankrig, Slovenien, Malta, Guyana, Ecuador, Sierra Leone, Mozambique, Japan, Republikken Korea, Rusland og Kina tog skridt til at anerkende Palæstina som et statsligt medlem af De Forenede Nationer. Det var en stemme, der blev hørt over hele verden, på vegne af menneskelig frihed, retfærdighed og lighed. Der var to tvivlere, Storbritannien og Schweiz, som undlod at stemme. Kun USA modsatte sig Palæstinas medlemskab i en afstemning, der vil blive husket som en skændsel. Fordi USA er et permanent medlem af Sikkerhedsrådet, forhindrede denne ene stemme resolutionen i at gå igennem.

Det er dog ikke afslutningen på historien. Francis Boyle, advokat i international ret, blev på et tidligere møde i Den Internationale Fredskoalition spurgt om, hvad FN’s medlemmer kunne gøre, hvis et permanent medlem af FN’s Sikkerhedsråd hele tiden nedlagde veto mod resolutioner, og han mindede om, at USA under Koreakrigen selv havde indført en foranstaltning for at omgå denne praksis fra Sovjetunionens side. Som et resultat heraf vedtog FN den 3. november 1950 Generalforsamlingens resolution 377, “Uniting For Peace”-resolutionen. Denne foranstaltning “beslutter, at hvis Sikkerhedsrådet, på grund af manglende enstemmighed blandt de

permanente medlemmer, undlader at udøve sit primære ansvar for opretholdelsen af international fred og sikkerhed i ethvert tilfælde, hvor der synes at være en trussel mod freden, brud på freden eller aktiv aggression, skal Generalforsamlingen straks overveje sagen med henblik på at fremsætte passende anbefalinger til medlemmerne om kollektive foranstaltninger, herunder, i tilfælde af brud på freden eller aktiv aggression, brug af væbnet magt om nødvendigt for at opretholde eller genoprette international fred og sikkerhed.”

Kun USA – eller rettere det militær-finansielle kompleks, som i stigende grad har overtaget USA siden mordet på John F. Kennedy – modsatte sig anerkendelsen af Palæstina. Den fordrejede forklaring, som USA's viceambassadør Robert Wood afgav på nej-stemmen, var i virkeligheden, at det var på grund af USA's støtte til en palæstinensisk stat og en tostatsløsning, at nej-stemmen blev afgivet! “Vi har også længe været klar over, at forhastede handlinger her i New York, selv med de bedste intentioner, ikke vil opnå en stat for det palæstinensiske folk. Som medlemmer af Sikkerhedsrådet har vi et særligt ansvar for at sikre, at vores handlinger fremmer international fred og sikkerhed og er i overensstemmelse med kravene i FN-pagten. Som det fremgår af optagelseskomiteéns rapport, var der ikke enstemmighed blandt komitéens medlemmer om, hvorvidt ansøgeren opfyldte kriterierne for medlemskab som beskrevet i artikel 4 i FN-pagten. For eksempel er der uafklarede spørgsmål om, hvorvidt ansøgeren opfylder kriterierne for at blive betragtet som en stat.

(Bemærk, at 140 nationer verden over allerede anerkender Palæstina som en stat) Vi har længe opfordret Det Palæstinensiske Selvstyre til at gennemføre de nødvendige reformer for at hjælpe med at etablere de egenskaber, der skal til for at blive en stat, og vi bemærker, at Hamas – en terrororganisation – i øjeblikket udøver magt og indflydelse i Gaza, som er en integreret del af den stat, der tænkes på i

denne resolution.” Wood kunne lige så godt have hævdet, at “eftersom den nuværende israelske regering har nægtet at acceptere den palæstinensiske stat, er USA imod at anerkende den.”

Og hvad mener man i Israel om dette spørgsmål? Den 25. marts, på et møde arrangeret af University of Virginias Miller Center of Public Affairs, fortalte Nimrod Novik, tidligere udenrigspolitisk seniorrådgiver for Nobels fredsprismodtager og Israels premierminister Shimon Peres, sit publikum: “To-statsløsningen er uundgåelig. Ikke fordi vi ønsker det; ikke fordi palæstinenserne fortjener lige rettigheder, hvilket de gør – men jeg er i denne sag for Israel, ikke for nogen andre; men fordi disse to folk ikke kommer til at leve lykkeligt under samme tag, medmindre én ting sker. Enten vil vi israelere give alle palæstinensere lige rettigheder og blive en minoritet i vores eget land, hvilket vi ikke vil gøre; eller også vil palæstinenserne for evigt acceptere at leve uden lige rettigheder, hvilket jeg vil påstå, at den første intifada og den anden intifada og, Gud hjælpe os, den tredje intifada vil bevise, at det er urealistisk.”

Helga Zepp-LaRouche, efter at have set Noviks bemærkninger ved afslutningen af det 46. møde i dagens Internationale Fredskoalition, erklærede: “Hele konceptet med Oase-planen er netop for altid at afbryde denne cyklus af intifada-hævn. Hele pointen er, at hvis der ikke er retfærdighed i at tillade en tostatsløsning og fuldt ud lige rettigheder og ret til udvikling for alle, så vil volden fortsætte. Den eneste måde, man kan afbryde det på, er ved at følge den Westfalske Freds tilgang, hvilket vil sige, at hvis man læser de principper, de kom frem til efter fire års forhandlinger, så var det første eller andet princip, at for fredens skyld skal alle ting, der er begået af den ene eller den anden side, glemmes eller lægges til side. Man kan ikke glemme dem, men de skal holde op med at være en faktor i det, man gør i dag.

“Det virker meget svært, for efter alle disse forfærdelige

ting, der er blevet gjort mod folk, virker det næsten følelsesmæssigt umuligt at sige, at man er nødt til at gøre en ende på det, at man er nødt til at trække en streg og gå over til en helt anden tilstand – nemlig fælles udvikling og gensidig fordel. Men hvis man tænker over det, vil jeg opfordre folk til at tænke sig grundigt om. Medmindre man siger, at nok er nok, så har begge sider begået forbrydelser. Vi tæller ikke nu, hvem der begik flest forbrydelser, for hvis man bliver ved med at tælle, hvad den ene eller den anden side gjorde, vil krigen fortsætte for evigt. Jeg vil ikke nu placere alt på den samme regning for skyld eller lignende, men man er nødt til at foretage dette intellektuelle spring. Man bliver nødt til at skifte og lægge fortiden bag sig og have en smuk vision for fremtiden, som giver håb til alle deltagerne i konflikten.”

Så kampen skal nu flyttes fra Sikkerhedsrådet til Generalforsamlingen. Syv medlemmer af Sikkerhedsrådet er nødvendige for, at en sådan flytning kan ske. Schiller Instituttets FN-repræsentant Richard A. Black rapporterede, at Palæstinas repræsentant, ambassadør Riyad Mansour, talte efter afstemningen om Gazas umistelige rettigheder, en idé, som USA netop havde stemt imod. På et tidspunkt kunne ambassadøren, der var så bevæget, ikke fortsætte. “Der var dødstille. Og kameraet skiftede til repræsentanten fra Malta, som på det tidspunkt tørrede en tåre væk fra sit øje. Og så fortsatte han og sagde: ‘Retfærdighed for Palæstina er uundgåelig’.” Det er ord, der i dag høres over hele verden, og som på deres egen måde er lige så kraftfulde som det skud og det øjeblik i Lexington-Concord for 249 år siden.

Foto: The Battle of Lexington and Concord, April 19, 1775

Helga Zepp-LaRouche til Den Internationale Fredskoalition, 19. april 2024

Ikke korrekturlæst

Helga Zepp-LaRouche til Den Internationale Fredskoalition, 19. april 2024

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er det 46. møde i træk. Vi er helt sikkert ved at geare op efter denne virkelig vidunderlige konference, som Schiller Instituttet afholdt i den forgangne weekend om Oasis-planen, hvor der var mange repræsentanter. Der var repræsentanter fra den palæstinensiske regering, fra Rusland, Sydafrika. Det var virkelig fantastisk, og jeg vil bestemt anbefale folk at lytte til det resumé, vi har lavet. Det var en meget lang konference med to paneler. Jeg anbefaler bestemt, at folk lytter til resuméet af den. Det var inspirerende og en nyttig dialog. Det var ikke en simpel aftale om, at vi kan lide dit og dat; det var en vidunderlig dialog mellem mange forskellige lande. Så når du har mulighed for det, så tag et kig på det.

Mit navn er Anastasia Battle. Jeg vil være fælles ordstyrer i dag med Dennis Small og Dennis Speed. Jeg lægger dagsordenen ud i chatten om et øjeblik. ...

Med det vil jeg give ordet til Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger af Schiller Instituttet og medstifter af Den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Hej, jeg siger "Goddag" til jer alle. Jeg tror, vi oplever et af de mest dramatiske skift i verdens

tilpasning. Det er faktisk symptomatisk for den tektoniske forandring, hvor en ny verdensorden tydeligvis er ved at opstå, og da dette virkelig er globalt, kan man ikke forvente, at det sker uden store forstyrrelser og påvirkninger og næsten dramatiske rystelser. Det er meget tydeligt, at faren er ekstremt overhængende, indtil vi har opnået et mere fredeligt samarbejde mellem alle nationer på planeten. Jeg tror, vi er nødt til at styre gennem denne periode med en klar idé om, hvor vi vil hen. Jeg tror, at Den Internationale Fredskoalition er ret unik ved at have en klar opfattelse af, hvordan verden skal se ud; vi er ikke bare generelt for fred og imod krig, men vi har en klar idé om, hvordan fred kan organiseres. Det indebærer, at det nye ord for fred skal være udvikling.

Jeg synes, at det, Anastasia lige nævnte, virkelig er et stort gennembrud, at vi efter at have ført kampagne for Oase-planen i flere uger, var i stand til at gennemføre internetkonferencen og lægge den på bordet. I det første panel havde vi diplomater fra fire lande, der støttede Oaseplanen, hvilket jeg synes er virkelig betydningsfuldt. Det kom fra to palæstinensiske ambassadører, fra den sydafrikanske, russiske og hviderussiske ambassadør. Jeg ved, at flere af deltagerne allerede har sat hele deres netværk i bevægelse og sendt det ud til bogstaveligt talt millioner af mennesker. Det er ikke kun denne konference, men der foregår en enorm organiseringsproces bag kulisserne eller i opfølgningen. Så jeg bliver ikke overrasket, hvis denne konference inden længe dukker op på den internationale dagsorden som vejen frem. Nemlig at kun hvis man har en økonomisk udvikling, der skaber masser af ferskvand i hele Sydvestasien – ikke alene mellem Israel og Palæstina, men gør ørkenen grønnere i alle landene i Sydvestasien og på den måde skaber et håb om en fremtid for alle mennesker i området.

Det er den inspiration, der er så påtrængende nødvendig, for som udviklingen har været siden, samme dag som vi holdt vores

Oase-konference, kom det iranske modangreb som svar på det israelske uprovokerede angreb på det iranske konsulat i Damaskus, som på det tidspunkt dræbte ni mennesker, to af dem højtstående generaler. Alle vidste, at Iran på et tidspunkt ville gå til modangreb, men ingen vidste præcis hvordan. Men mens vi stadig var i gang med konferencen, besluttede Iran for første gang i historien at angribe israelsk territorium direkte fra Iran. De gjorde det på en sådan måde, at de i alt affyrede 300 objekter – 170 droner, og resten var en blanding af krydsermissiler og andre missiler. På grund af den amerikanske og britiske luftassistance fra skibe og fly var Israel naturligvis i stand til at eliminere langt de fleste af disse. Dronerne var under alle omstændigheder gamle og langsomme droner, som udelukkende blev sendt i luften for at kortlægge territoriet og Israels luftforsvar. Da de havde gjort det, var det ikke et stort tab, at de blev skudt ned. Men ni missiler trængte igennem Israels berømte Iron Dome-forsvarssystem og ramte to luftbaser i Negev-ørkenen.

Der har efterfølgende været flere artikler, der har evalueret det fra meget dygtige våbeneksperter som Scott Ritter, der trods alt var FN-våbeninspektør i Irak, og som tydeligvis har fulgt med i den nyeste viden om våbensystemer; men også oberst Douglas Macgregor, den tidligere britiske diplomat Alastair Crooke og mange andre. De kom alle frem til forskellige grader af den samme konklusion, nemlig at dette iranske modangreb repræsenterede et afgørende gennembrud, fordi det demonstrerede, at USA's, Storbritanniens og Israels luftforsvar ikke er uigennemtrængeligt, men at det kan omgås og kan gennemtrænges. Disse militæksperter bemærkede, at dette ikke kun har betydning for Mellemøsten, men for hele verden. For med den samme teknologi, med den samme kombination af hypersoniske missiler og andre, der overvælter forsvaret ved at sende så mange droner og andre ting, som er relativt billige, kan de trænge igennem forsvaret. Det betyder, at de kan trænge ind overalt på kloden.

Det blev også bemærket, at israelerne måtte bruge 1,3 milliarder dollars på at skyde disse indkommende objekter ned, mens udgiften for Iran kun var 3 millioner dollars. Spørgsmålet er naturligvis, hvor længe man kan fortsætte med dette? Så det er den generelle opfattelse, at dette er en game-changer. Fra nu af eksisterer det amerikanske missilforsvars urokkelige status tydeligvis ikke længere.

Det betyder ikke, at situationen er blevet mindre farlig, for da iranerne for første gang angreb israelsk territorium direkte, var det klart, at Israel ville reagere, og der var spekulationer om, hvor langt de ville gå, og hvad de ville angribe. Den øverstbefalende for det iranske nukleare sikkerhedskontrolprogram, brigadegeneral Ahmad Haqtaab, sagde, at hvis Israel angreb de nukleare anlæg i Iran, ville Iran svare igen og ramme Israels nukleare anlæg, hvilket naturligvis ikke skete. For da Israel endelig gik til modangreb, var det kun et meget mildt angreb, der ramte nogle lufthavne i nærheden af Isfahan, hvor atomanlæggene ligger, men de forårsagede ingen skade. Det ser ud til, at der var en slags forståelse for, at de ikke ville optrappe mere end det; for alle ved, at når man først begynder at ramme hinandens atomanlæg, så er vi virkelig i Tredje Verdenskrig. Lige nu ser det ud til at falde til ro, men jeg siger det med stor forsigtighed, for enhver hændelse kan ændre dette. Men det skal også vise, hvor tæt vi er på kanten af en total katastrofe, og hvor absolut påtrængende det er, at vi ændrer dynamikken i retning af Oase-planen.

Det, der naturligvis ikke er afgjort endnu, er det forestående israelske angreb på Rafah, som de har udskudt på grund af denne udveksling med Iran. Lige nu er det ikke klart, om det stadig er undervejs, for der er sket en masse andre ting på samme tid. Den ene er, at Times of Israel i dag rapporterer, at Netanyahu er ekstremt bekymret over en verserende arrestordre fra Den Internationale Straffedomstol i Haag. Det er ikke domstolen, det er straffedomstolen. De har udøvende

magt, og han er ekstremt bekymret over det. Han spurgte af alle mennesker Baerbock og Cameron, da de besøgte Tel Aviv, og sammen med dem var der folk, som potentielt selv kunne blive anklaget, afhængigt af hvad Den Internationale Domstol finder frem til. Så det viser, at hele situationen virkelig er ekstremt anspændt.

I går havde vi så afstemningen i FN's [Sikkerhedsråd], hvor der var en ansøgning fra Algeriet om at give Palæstina status som stat. Algeriet sagde, at de havde støtte fra Den Arabiske Liga, Organisationen for Islamisk Samarbejde og den Alliancefri Bevægelse, som repræsenterer langt størstedelen af det Globale Syd, det vil sige langt størstedelen af hele menneskeheden. Så de kom ind med den opbakning. Men som man kunne forvente og frygte, nedlagde USA veto, mens Storbritannien og Schweiz undlod at stemme. Men med USA's veto, som var det femte veto siden 7. oktober, faldt afstemningen naturligvis foreløbig til jorden. Der var et internationalt udtryk for forfærdelse, skuffelse og forargelse over dette veto. Det er situationen lige nu.

Naturligvis er det andet store område – Ukraine – fortsat præget af fortsatte nedslagtinger, fortsat fremgang for de russiske styrker, så selv CIA's direktør William Burns netop har udtalt, at hvis tingene fortsætter som nu, er det sandsynligt, at Ukraine vil have tabt krigen inden årets udgang, og at Putin vil være i stand til at diktere betingelserne for en løsning. Det betyder naturligvis, at ethvert forsøg på nu at sende flere våben og flere tropper, som Macron har antydnet, også vil øge faren dér. Jo mere dette nærmer sig sin afslutning, jo større bliver faren, medmindre man virkelig når frem til en diplomatisk løsning. Her er det kinesiske fredsforslag stadig den mest sandsynlige chance for en løsning på konflikten.

Jeg bør nævne, at der er vigtige grunde til, at alt dette optrappes. En af dem blev nævnt af formanden for den russiske Duma, Vyacheslav Volodin, som sagde, at det, der driver

krigen, er det faktum, at USA's gæld bliver mere og mere ubetalelig. En lignende vurdering kom fra en af de vigtigste og mest populære økonomer fra Tyskland, Folker Hellmeyer, som sagde, at det, vi oplever i Tyskland lige nu, er økonomiens frie fald. Det er ikke lineært, det kommer til at være ikke-lineært. Han sagde, at det er som en dæmning: Når en dæmning bryder sammen, er der i begyndelsen kun en lille krusning, men efterhånden som vandets kraft øges, flyder det hen over hovedet på dig, og hele dæmningen vælter ned over dig. Han sagde, at det er præcis, hvad der sker med den tyske økonomi lige nu. Det er derfor, Scholz tog til Kina med en stor erhvervsdelegation og tilsyneladende virkelig har stoppet denne de-risking, fordi Tyskland er nødt til at overleve. Kina er faktisk et stabilt anker for ikke bare den tyske økonomi, men for alle økonomier.

Jeg kan kun sige, at det er meget tydeligt, at vi i stigende grad vil se en stærkere stemme fra det Globale Syd, landene i den Alliancefri Bevægelse, OIC, Den Arabiske Liga, Shanghai Cooperation Organization, BRIKS+. Der sker en dramatisk ændring, hvor landene i den Globale Majoritet mere og mere hævder deres ret til at være ligeværdige partnere. Jeg synes, det er ekstremt vigtigt, at de anvender Oaseplanens princip på hele verden. Hele verden har brug for udvikling som grundlag for fred. Jeg tror, jeg vil bede alle deltagere i den internationale fredskoalition om at lave noget hjemmearbejde, studere disse økonomiske programmer; for hvis det lykkes os at få USA og de europæiske nationer til at samarbejde med landene i Afrika, Asien og Latinamerika, så har vi et grundlag for fred, og vi kan gå en bedre fremtid i møde. Jeg tror, at beslutningen om at gøre det eller have Armageddon vil være i år, fordi alle processer kommer til et punkt af udmattelse, og de har brug for en løsning på et højere niveau. Så det var det, jeg ville sige.

Bemærkninger i løbet af diskussionsperioden

Jeg tror, at det samme problem findes i mange dele af verden,

at folk er vant til at kæmpe mod noget, de er vage modstandere af krigen for fred. Men de har tænkt meget lidt over, hvad det egentlig kræver at etablere varig fred. Det har meget at gøre med aksiomerne, for folk fra alle samfundslag har nogle gange det, jeg kalder det grønne malthusianske aksiom, selv om de ikke er bevidste om det. Ikke desto mindre udspringer det af spørgsmålet om atomenergi. Der var folk, der var imod Oase-planen, simpelthen fordi vi siger, at for at producere så store mængder ferskvand, har man brug for en energikilde, der har en højere energitæthed, og at sol og vind simpelthen ikke kan gøre det. Der var folk, der var oprørte og sagde: "Åh, vi er imod atomenergi." De har ikke gjort sig den ulejlighed at studere dette i dybden, ellers ville de have bemærket, at med udviklingen af kerneenergi, og især den fjerde generation af fission af thoriumcyklussen, af pebble bed-højtemperaturreaktorer, er disse reaktorer i sig selv sikre af fysiske årsager. Der er sket en enorm udvikling i denne henseende, og folk er bare – det er et meget langt område, og hvis folk har et problem med det, vil jeg faktisk foreslå, at de siger det i chatten. For jeg tror, det ville være værre at diskutere det i dybden.

Min afdøde mand Lyndon LaRouche udviklede Oase-planen og mange andre lignende programmer, fordi han udviklede ideen om, at energi-flux-tætheden i produktionsprocessen er i direkte korrelation med antallet af mennesker, der kan rummes. Hvis man går til lave energi-flux-tætheder, kan man kun opretholde en halv milliard mennesker, eller måske en milliard. Men lige nu er vi allerede 8 milliarder, og der er en sammenhæng mellem disse ting. Det er en diskussion, som man faktisk er nødt til at bruge noget mental energi på at forstå.

Så hvis der er et generelt ønske om, at vi gør det til et emne, måske på et ekstra, ekstraordinært møde i IPC, vil jeg virkelig hilse det velkomment, for jeg synes, det er virkelig vigtigt at begynde at forstå disse spørgsmål i dybden.

Lidelserne i Gaza er så forfærdelige, at de provokerer og

kalder på en endda kunstnerisk håndtering af dem. Jeg tror også, at disse videoer og optagelser, som bare viser rædselsshowet og de blodige detaljer, er nødvendige at kende til, men hvis man dvæler ved det, og hvis man gentager det, gør det blot folk så desperate, og det kan avle had og vold og desperation og pessimisme. Og det er ikke det, vi skal opnå. Jeg tror, at det, vi skal opnå, er at få det bedste frem i folk. Vi skal vække menneskeligheden. Vi skal styrke det i folk, som er den guddommelige gnist, der får dem til at afvise enhver form for vold for altid. Jeg mener, at der er et legitimt behov for kunstneriske digte og musik. Vi prøvede et par gange i begyndelsen med vores "Ceasefire Now"-sang og nogle andre versioner, som vi så ikke kunne fortsætte med. Men der er en ny video i Tyskland, som kun er tre minutter lang, den hedder "Gaza Gaza". Vi har den lige nu, og jeg vil faktisk gerne afspille den, selvom den er på tysk, kan jeg måske prøve at oversætte den samtidigt. Efter min mening er det en meget stærk måde at håndtere det på. Den er lavet af en tysk skuespiller, Dieter Hallervorden, som er 88 år gammel. Han bruger de blodige beviser, men han ophøjer dem samtidig, så folk virkelig bliver rørt i hjertet på den dybeste måde. Så hvis vi kan afspille dette nu, tror jeg, det ville være værd at gøre det.

VIDEO spillet på tysk.

Så det, han siger i begyndelsen, er, at jeg vil gøre det klart uden nogen tvivl. Naturligvis fordømmer jeg Hamas' angreb den 7. oktober, men ikke desto mindre er vi nødt til at have en øjeblikkelig tostatsløsning, en våbenhvile og frigivelse af gidslerne. Ingen er født som terrorist. Så begynder han med digtet, han siger: Hvis jeg ser på børnene, hvis små fingre bliver knust af volden, hvad har disse sarte små ting så gjort ved generalerne? Faderen løfter sin lille datter mod solen, mod Allah." Så skifter den til optagelserne, der i baggrunden viser politikerne, som prøver så hårdt på ikke at sige et ord, der kan tolkes som antisemitisme, men de behandler mennesker

som dyr og driver dem som flokke. "Denne kirkegård af børn vil i generationer fremover være et mareridt i jeres samvittighed." Så skifter han til våbenfabrikken. Han siger: "Kun for at beregne profit, hvis I gør alt dette kun for profit, bør I være fordømte." Så siger han: "Hvis jeg ser disse sønderrevne hænder og fødder, er det så ikke folkemord?" Så går han ud af billedet.

Engelsk oversættelse af digtet "Gaza Gaza" fra chat:

En mand klamrer sig til afrevne små fingre

tæt til sit skæg, mens han hvisker,

"Hvad gjorde disse sarte små væsner

mod generalerne?"

Så løfter han overkroppen på sin lille søn

Til Allah, ind i solen, til månen,

Og igen har vi en

som ikke bekymrer sig om noget eller nogen.

Skal jeg anbefale, at denne far

Er lige så cool som en talkshowgæst,

Bare ikke lader et ord glide ud

der virker antisemitisk?

De sværger troskab til apartheid,

Fra trafiklys til AfD.

De leverer granater igen,

og beder om at håndtere det forsigtigt,

Når de driver folk væk som dyr

Med sult og med droner.

Denne børnekirkegård vil forblive,

Et mareridt for generationer.

Ingen har nogensinde valgt den magt

Der koger ud af magtesløshed,

Men den magt, der skaber bæster

Ud af kold beregning, lad den være forbandet.

Gaza, Gaza, jeg kaster mine øjne ned

På de hjælpeløse skrig,

på dine lemlæstede lemmer,

Og jeg bliver ved med at spørge mig selv,

“Og det er ikke meningen, at det skal være folkemord?”

Afsluttende bemærkninger

Hele idéen med Oaseplanen er netop for altid at afbryde denne cyklus af intifada-hævn. Hele pointen er, at hvis der ikke er retfærdighed i at tillade en tostatsløsning og fuld ligestilling og ret til udvikling for alle, så vil volden fortsætte. Den eneste måde, man kan afbryde det på, er ved at gå til Den Westfalske Fred, som er, hvis man læser de principper, de kom frem til efter fire års forhandlinger, tror jeg, det første eller andet princip var, at for fredens skyld skal alle ting, der er begået af den ene eller den anden side, glemmes eller lægges til side. Man kan ikke glemme dem, men de skal holde op med at være en faktor i det, man gør i dag. Det virker meget svært, for efter alle disse forfærdelige ting, der er blevet gjort mod mennesker, virker det næsten følelsesmæssigt umuligt at sige, at man er nødt til at gøre en ende på det, trække en grænse og gå over til en helt anden

tilstand – nemlig fælles udvikling og gensidig fordel. Men hvis man tænker over det, vil jeg opfordre folk til at tænke sig grundigt om. Medmindre man siger, at nok er nok, så har begge sider begået forbrydelser. Vi tæller ikke nu, hvem der begik flest forbrydelser, for hvis man bliver ved med at tælle, hvad den ene eller den anden side gjorde, vil krigen fortsætte for evigt. Jeg vil ikke nu sætte alt på samme regning for skyld eller lignende, men man er nødt til at foretage dette intellektuelle spring. Man er nødt til at skifte og lægge fortiden bag sig og have en smuk vision for fremtiden, som giver håb til alle deltagerne i konflikten.

Jeg tror, at princippet om håb – vi har talt om poesi – der er et smukt digt af Friedrich Schiller, der hedder Håb: Det siger – blandt andet – “For noget bedre er vi født.” Det, den indre stemme fortæller dig, er det, der er sandt. (Nu gør jeg digtet til skamme; du bør gå til din poesibog og læse det på bedre engelsk, end jeg siger). Men dette princip om håb og om at have en smuk vision er det, der skal løfte folk ud af hullet. Kunst, musik og poesi er absolut vigtigt. Måske kan vi opmuntre nogle af disse deltagere til også at tænke på at adressere den nuværende situation ud fra det synspunkt at skrive digte. For vi lider som menneskehed af en frygtelig fladhed, af en todimensionel tankegang, som er kommet sammen med det monetaristiske syn, og bare det at tænke i profit og penge gør bare jorden flad til to dimensioner. Vi er nødt til hurtigst muligt at få en meget smukkere verden, som den er.

Jeg er også enig med [navn redigeret]. Vi er shadow-banned hele tiden, så vi kender udmærket problemet, men der er en måde at omgå det på – ved at involvere så mange mennesker, at vi bliver flertallet, hvilket vi i virkeligheden allerede er, hvis du tænker på den Globale Majoritet.

Efter at have været igennem en meget produktiv diskussion, vil jeg virkelig opfordre dig til at tage den opsummerende video af en god times tid af konferencen og tage den ledsagende artikel, der beskriver indholdet af konferencen. I kan finde

den på Schillers hjemmeside, og vi kan også lægge den ind i chatten. Tag disse to ting – videoen og artiklen, der beskriver konferencen – og få dem ud til alle. Hvis alle ville få det ud til alle deres sociale medier, deres e-mails, deres venner, deres telefonkontakter, tror jeg, vi kan få et skub i udviklingen. Jeg kunne godt tænke mig, at demonstrationerne i gaderne ikke kun sagde “Våbenhvile nu!”, hvilket naturligvis er absolut nødvendigt, men at folk begyndte at råbe “Oaseplan nu!”. For hvis du har mange demonstrationer over hele verden, der kræver dette, og så har du flere BRIKS-lande, der allerede har tilsluttet sig Oaseplanen. Vi har Brasiliens udenrigsminister, der taler i en lignende retning. Jeg tror, vi kan få et momentum i gang, hvor ideen om en løsning bliver fremherskende i folks bevidsthed. Det er den dynamik, der kan flytte bjerge, for hvis flertallet af verdens befolkning kræver “Udvikling er det nye navn for fred, lad os få Oaseplanen nu,” vil det være den kraft, der kan løse problemet: Jeg er helt sikker på, at det kan lade sig gøre.

Så gør, hvad du kan, og maksimer din organisering til det.

Vil du være den voksne i rummet?

Ikke korrekturlæst

18. april 2024 (EIRNS) – Medmindre den grundlæggende modsigelse, der manifesterer sig i konflikter som den mellem NATO og Rusland eller drabene i Gaza, bliver adresseret, er en varig fred umulig. En smule “gode nyheder” kan dukke op fra dag til dag, og de kan udgøre et omdrejningspunkt for at ændre historiens gang, men grundlæggende er situationen præget af en

voksende fare.

Breaking: Israel har her til morgen angrebet en militærbase i Isfahan i det centrale Iran med tre droner. Isfahan er hjemsted for en del af Irans militær- og atomfaciliteter.

Mens afstemningen i Sikkerhedsrådet om palæstinensisk medlemskab af FN overraskende nok mislykkedes (på grund af et amerikansk veto), afspejler det faktum, at tolv nationer stemte for resolutionen på trods af intens amerikansk lobbyisme, potentialet for en grundlæggende forandring i verden. Rusland hyldede de tolv støttende stemmer (Storbritannien og Schweiz undlod at stemme) som udtryk for et historisk niveau af global støtte til det palæstinensiske folk, men advarede om, at USA's veto øgede risikoen for krig. Brasilien rejste spørgsmålet om økonomisk udvikling som en nødvendig forudsætning for en varig fred. I mellemtiden nedgjorde Israel skamløst Sikkerhedsrådet som et "terroristråd" og takkede USA's præsident Joe Biden for at anerkende "sandheden".

Israel fortsætter med at planlægge sin reaktion på Irans reaktion på Israels bombning af Irans diplomatiske faciliteter i Damaskus. Iran har advaret om, at hvis Israel angriber Irans atomanlæg, vil Israels egne atomanlæg blive et direkte mål. Israels foretrukne kurs, optrapning for at undgå politisk og følelsesmæssig konfrontation med deres dystre militære og moralske fiasko i deres seks måneder lange krig, bringer verden til afgrundens rand og øger risikoen for en bredere regional konflikt, der endda kan føre til indsættelse af Israels uerklærede, men meget reelle atomvåben.

Man kan håbe, at det ikke kommer så vidt. Men kan man stole på, at Netanyahu vil reagere fornuftigt? Kan Joe Biden (eller hvem der nu fører USA's politik)?

Et nødvendigt skridt for at opnå politisk modenhed er at indse, at der på de højeste ledelsesniveauer i den udvidede

transatlantiske verden simpelthen ikke er nogen voksne i lokalet.

Det faktum, at vi drukner i et morads af " vildledere" som Joe Biden, Mike Johnson, Ursula von der Leyen, Olaf Scholz og David Cameron, skyldes, at borgerne ikke selv tager ansvar for at udarbejde – og realisere – en vision for de næste halvtreds års liv på denne planet og videre frem. Hvor meget mental energi er blevet spildt på smålige og irrelevante sidespørgsmål, mens økonomierne i NATO-land er blevet mere finansialiserede, mere grønne og mindre produktive? Hvordan er sekundære sociale spørgsmål blevet brugt til at splitte folk og optage vores tanker, mens løftet om Sovjetunionens fald gik tabt i bestræbelserne på at opretholde det anglo-amerikanske hegemoni, selv på bekostning af atomkrig?

Mod denne tendens til snæversynet tænkning har LaRouche-bevægelsen fastholdt et fokus på de mest nødvendige begreber, uanset om de overhovedet blev anerkendt som tidens problemer. I dag er Verdenslandbro-konceptet, som Schiller Instituttet promoverer, allerede ved at blive en realitet. I dag viser Oasis-planen, som Lyndon LaRouche promoverede for et halvt århundrede siden, vejen frem for Mellemøsten. I dag må LaRouche-bevægelsens betoning af det moderne angloamerikanske finansimperium som drivkraften bag konflikter, herunder at sætte scenen for endeløse kampe i Mellemøsten, finde større forståelse i verdenssamfundet. Det kollapsende transatlantiske finanssystem er den førende drivkraft bag konflikter. Vil det blive reorganiseret, og på hvilket grundlag?

I dag arbejder LaRouche-kandidaterne Diane Sare og Jose Vega sammen med hold af frivillige på at samle underskrifter for at få sig selv og disse ideer på stemmesedlen.

Vil du tage ansvar for fremtiden? Vil du være den voksne i lokalet?

U.S. Representative Robert A. Wood vetoes the UN Resolution on

Panel I, Schiller Instituttets konference, Helga Zepp-LaRouches tale: Skabelse af betingelserne for dialog, sikkerhed, fred og udvikling i Sydvestasien

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag. Velkommen til alle jer fra mange forskellige lande, uanset hvor I lytter nu. Vi arrangerer denne Oase-konference for at tilføre et perspektiv af håb og vise en vej ud af en ellers desperat, ekstremt farlig og faktisk katastrofal situation i Sydvestasien.

Hvis vi ikke erstatter den nuværende optrapning, som hurtigt kan udvikle sig til en fuldgyltig regional krig og blive til en global atomkrig, kan det betyde enden for den menneskelige art på denne planet. For at undgå denne fare på kort sigt er der brug for et kognitivt spring, for at begrebsliggøre en helt anden tilgang, nemlig at definere den økonomiske og sikkerhedsmæssige egeninteresse for palæstinenserne, araberne generelt, såvel som israelerne, og derefter nabolandene i den større region.

Hvorfor siger jeg dette?

Det, der er sket i de sidste seks måneder, er uden fortilfælde i hele historien. Et folkemord, som sker i realtid,

transmitteres live fra slagmarken i Gaza til fjernsynsapparaterne i stuerne hos verdenspublikummet. Så i første omgang efter Hamas' angreb den 7. oktober på israelske landsbyer med 1200 døde til følge, var sympatien i store dele af verden hos Israel. Det ændrede sig dag for dag, uge for uge, måned for måned, efterhånden som milliarder af mennesker kunne se det med deres egne øjne, ufiltreret af kommentatorer og berettende forfattere. Og det de så var ikke en velovervejet modreaktion fra et land under angreb, men en ubarmhjertig etnisk udrensning i et lille lukket område udført af en af de mest teknologisk avancerede militærstyrker i verden, som brugte kunstig intelligens til at ramme Hamas-krigere og samtidig nægtede en helt ubevæbnet befolkning vand, mad, lægehjælp, elektricitet, boliger, tøj, sanitet osv. Indtil videre er antallet af dræbte på den palæstinensiske side omkring 33.400, hvoraf 17.000 er børn. Det vil sige, at 44% af alle dræbte er børn! Og mere end 1 million sulter akut ihjel. Det er derfor, der har været hundredtusinder på gaden i islamiske lande, i amerikanske og europæiske byer og på universiteterne!

I kølvandet på det israelske angreb på det iranske konsulat i Damaskus besøger den amerikanske CENTCOM-kommandant, general Michael Kurilla, i øjeblikket Israel, hvor han mødtes med IDF's stabschef, Herzi Halevi, og forsvarsminister Gallant og besøgte luftvåbnets kommandocentre samt luftbaser. Vestlige medier taler om et muligt iransk angreb på en række mål i Israel allerede i dag eller om to dage. Her til morgen lukkede Holland sin ambassade i Teheran, Lufthansa aflyste flyvninger til Iran indtil næste torsdag [18. april], og det tyske udenrigsministerium har opfordret alle tyske statsborgere til at forlade landet. Det er tydeligvis en nervepirrende situation, som i værste fald kan udvikle sig til en regional og tilmed global krig.

På trods af denne optrapning, og så meget desto mere på grund af den, er det derfor yderst påtrængende, at en helt anden

tilgang introduceres, nemlig den såkaldte Oase-plan, som blev foreslået i 1975 af min afdøde mand, Lyndon LaRouche. Den er baseret på ideen om at skabe et incitament for både palæstinenserne og israelerne til at erstatte de nuværende følelser af dyb skade, smerte og fortvivlelse for nogle og had for andre, med et perspektiv om en fælles økonomisk udvikling for at skabe en bedre fremtid for alle kommende generationer. For palæstinenserne er det af vital betydning for selve deres eksistens, og for israelerne bør de lytte til dem, der advarer dem om ændringen i opfattelsen af verden, såsom Ami Ayalon, den tidligere direktør for Shin Bet under Oslo-aftalens tid. I en artikel i det aktuelle nummer af Foreign Affairs advarer han Israel om, at efter IDF's angreb på madvogne den 29. februar, hvor 112 mennesker blev dræbt og 760 såret – som desperat forsøgte at få fat i den mad, der kunne redde dem fra sultedøden – og angrebet på de syv World Central Kitchen-arbejdere, har krigen mistet sin legitimitet i verdens øjne; at den ikke længere ses som en krig i selvforsvar, men som en ekspansionistisk aggression. Desuden skriver Ayalon, at Israel ikke kan vinde ved at eliminere Hamas' ledelse, da det ikke vil få Hamas' ideologi til at forsvinde.

Det er årets underdrivelse. Selv om den nuværende krise ikke vil føre til en global udslettelse af hele menneskeheden, hvor Israel naturligvis også vil forsvinde, vil fremtiden for alle blive et helvede, hvor den ene krig vil følge den næste, som vi har set det i de sidste 75 år, og som naturligvis altid fodrer de forskellige våbenproducenter i de voksende militærindustrielle komplekser, hvis ikke voldscyklussen bliver afbrudt en gang for alle.

Det, vi foreslår, er derfor den opdaterede version af Oase-planen, der først blev introduceret af Lyndon LaRouche i 1975, og som han foreslog efter at have deltaget i en fejring af Baath-partiet i Irak med deltagelse af mange ledere fra den Alliancefri Bevægelse. For enhver, der besøger Sydvestasien, er den mest slående oplevelse den overvældende tilstedeværelse

af ørkenen og den åbenlyse mangel på vand, især ferskvand. Det er også klart, at kravene til vandforbrug for enhver befolkning, israelsk eller arabisk, for en moderne levestandard, ikke kan opfyldes fra de eksisterende "naturlige" vandressourcer. Desuden har manglen på vand og bestræbelserne på at kontrollere adgangen til vand spillet en afgørende rolle i alle de hidtidige militære konflikter.

De eksisterende grundvandsmagasiner i regionen giver ikke engang tilnærmelsesvis nok vand, så selv en fair delaftale ville ikke løse problemet. For at skabe store mængder nyt ferskvand må man tage en række forskellige metoder i brug. De mest oplagte til at begynde med er flere kanaler, der forbinder Middelhavet med Det Døde Hav og Det Døde Hav med Det Røde Hav. På grund af højdeforskellen ligger Det Døde Hav ca. 400 meter under Middelhavet, så det giver mulighed for vandkraftproduktion. Men hvis man skaber en ekstra kanal fra Aqaba-bugten til Det Døde Hav og derefter forbinder de to kanaler med en tværgående kanal, er noget andet muligt. Den grundlæggende idé er at øge kanalernes størrelse tilstrækkeligt til at muliggøre storstilede afsaltningsprojekter langs kanalernes bredder ved hjælp af et antal atomkraftværker. På grund af de seneste årtiers teknologiske gennembrud, tilgængeligheden af den fjerde generation af pebble-bed-reaktorer, højtemperaturreaktorer, som oprindeligt blev udviklet af professor Schulten i Jülich, Tyskland, og som nu produceres af Kina, er sikkerhedsproblemerne blevet løst. Der er også mulighed for at bruge reaktorer med thoriumcyklus, som er unikt anvendelige til civilt forbrug af kerneenergi. Man kunne bygge et stort antal 300-megawatt-elværker, det man tidligere kaldte "nuplexes" eller "duplexes" langs kanalerne, og skaffe ferskvand til kunstvanding i stor skala til genplantning af skov, landbrug, opbygning af transportinfrastruktur og nye byer.

Selv om omkostningerne ved at producere ferskvand fra

afsaltning af saltvand med atomenergi er relativt høje, er den økonomiske fordel ved den enorme økonomiske aktivitet, der genereres på denne måde i områder, hvor der absolut ikke var nogen før, størrelsesordener højere end det beløb, der oprindeligt blev brugt. Det er den unikke kraft ved menneskeligt arbejde, at det ved hjælp af videnskab og teknologi tilføjer værdi til processen, så resultatet af arbejdet altid er højere i værdi end alle de elementer, der gik ind i det. Den energitæthed, der bruges i dette, bestemmer graden af merværdi. Så det betaler egentlig for sig selv.

Man bør derfor ikke kun se på de projekter, der er nævnt her indtil videre, men have en vision om, hvordan denne region kan se ud om en, to, tre, fire generationer. Tag for eksempel Kina, som i løbet af de sidste 30 år har gjort flere ørkenområder grønne med succes. Den kinesiske økonom Dr. Ding Yifan beskriver i sin nye bog, *The New Dynamics of Development: The Crisis of Globalization and China's Solutions*, hvordan næsten en tredjedel af Hobq-ørkenen i Indre Mongoliet er blevet effektivt behandlet og er blevet en økonomisk klynge af ørkenturisme, fødevarer og solceller, og hvordan tusindvis af hektar skov er blevet genoprettet i Sekhangba ikke langt fra Beijing, og hvordan 30% af ørkenen på grænsen mellem Shaanxi og Indre Mongoliet i Mawusu-ørkenen nu er dækket af vegetation, jorderosionen er ophørt, og den nyligt genvundne landbrugsjord er nået op på 640.000 hektarer, hvilket skaber enorme økonomiske fordele for de lokale landmænd. Dr. Ding Yifan fortæller, at Eric Solheim, FN's undersekretær og UNEP's administrerende direktør, roste Hobq-ørkenmodellen, som giver fremragende erfaringer til andre lande og regioner, der står over for ørkendannelsesproblemer, og at Kinas erfaringer med sandkontrol også kan spredes til Afrika, Mellemøsten og Latinamerika.

For at kunne forestille sig en udviklingsvision for hele regionen: fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Den Persiske Golf og Det Røde Hav, og hvordan dette område kan

udvikle sig som et fremtidigt knudepunkt mellem Asien, Afrika og Europa, bør man forestille sig infrastrukturtætheden i for eksempel Tyskland, hvor man har et integreret system af motorveje, jernbaner og vandsystemer, som udgør forudsætningen for avanceret industriel udvikling og landbrug. Der er ingen objektiv grund til, at Sydvestasien ikke kan opnå et sammenligneligt niveau i fremtiden.

Hvis den truende krig kan undgås, kan den tektoniske forandring, som finder sted i verden i dag, hvor landene i det Globale Syd allerede arbejder på at skabe et nyt økonomisk system, skabe betingelserne for den fulde udvikling af Sydvestasien. Rusland, Kina, Indien, Iran, De forenede arabiske Emirater og Egypten er allerede medlemmer af BRIKS; Saudi-Arabien er kandidat, og andre lande som Tyrkiet har tilkendegivet, at de har til hensigt at blive medlem. Hvis alle disse lande ville acceptere Oase-Planens udviklingsperspektiv og indkalde til en omfattende hastekonference om Sydvestasien i traditionen fra Den Westfalske Fred, kunne den nuværende truende katastrofe undgås, og krisen kunne vendes til begyndelsen på en ny æra med fred og udvikling.

Henry Kissinger, som foregav at være ekspert i den westfalske orden, misforstod den faktisk groft ved at insistere på, at den krævede en "balancemagt" – nemlig en unipolær politimand. Han hævdede, at "det westfalske system aldrig har været fuldt anvendeligt i Mellemøsten," da kun Tyrkiet, Egypten og Iran havde et historisk grundlag, mens grænserne for de andre stater ville afspejle sejrherrens egenmægtighed under Første Verdenskrig.

Derfor må verden vende tilbage til den faktiske Westfalske Fred og etablere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten. Den nye arkitektur skal helt klart inkludere Rusland, Kina, USA samt en to-statsløsning for Israel og Palæstina.

Ifølge projektet om krigsomkostninger fra Watson Institute på Brown University i Rhode Island var USA's militære udgifter inklusive følgeomkostninger i de 20 år fra 11. september 2001 til 2021 på 8 billioner dollars, som blev brugt til militære og terrorbekæmpende foranstaltninger i 85 lande, ikke inklusive amerikanske specialoperationsstyrker, CIA-operationer, "militære informationsstøtteoperationer", "psykologiske operationer" osv. I samme periode er mere end 940.000 mennesker blevet dræbt af direkte krigsvold i Irak, Afghanistan, Syrien, Yemen og Pakistan, og antallet af civile, der er døde som følge af indirekte årsager, er betydeligt højere. Hvis den sum penge – 8 billioner dollars – var blevet investeret i programmer til at overvinde fattigdom og underudvikling, ville verden i dag være en blomstrende have, og USA ville blive fejret som en ven af menneskeheden.

Jeg kan allerede høre kritikerne sige, at dette perspektiv med en Oase-plan som udgangspunkt for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur i ånden fra Pave Paul VI's encyklika, rundskrivelse, *Populorum Progressio* ikke er realistisk, eller endnu værre, fuldstændig utopisk.

Da Friedrich Schiller skrev sin trilogi *Wallenstein* om den magtfulde krigsherre fra 30-årskrigen, portrætterede han ikke Wallenstein på den måde, som den overleverede historiske fortolkning karakteriserede ham, men som en mand, der virkelig ønskede at afslutte krigen og opnå fred. I stykket lægger Schiller visionen om den Westfalske Fred, som blev indgået 16 år senere, i munden på Max Piccolomini, der er forlovet med Wallensteins datter, Thekla. I en samtale med sin far og en repræsentant for hoffet i Wien, Questenberg, siger Max:

"Du gør ham [Wallenstein] til en indigneret mand og, Gud ved!

Til hvad endnu mere, fordi han skåner sakserne,

søger at indgyde fjenden fortrøstningsfuldhed.

Hvilket er den eneste vej til fred;

For hvis krig ikke ender i krig,

Hvor skal freden så komme fra?"

Det er hele ideen: "For hvis krig ikke ender i krig, hvor skal freden så komme fra?" At indgyde fjenden fortrøstningsfuldhed, det er den eneste vej til fred! Ved afgrunden til det, der kan blive enden på alt liv på planeten, er vi, menneskeheden, den kreative art; og kan vi definere en løsning ud af denne fare? Så lad os lægge Oase-planen på bordet hos alle verdens regeringer!

Tak skal I have.

**POLITISK ORIENTERING den 19.
april 2024 med formand Tom
Gillesberg:
Møder Israels og USA's hybris
nemesi?**